

40 SECONDEN
MET ÉÉN JONGEN

MIEKE Y. VAN DIJK is begonnen met schrijven van romans op het platform *Wattpad*. Dit deed ze onder de naam -rare-/xYmkex. *20 leerlingen in één klas* – ook wel *20LIEK* – was hierbij haar eerste succesvolle werk en heeft meerdere keren bovenaan de categorie “tienerfictie” gestaan. Daarnaast heeft ze met *20 leerlingen in één klas* de *Netties2017* gewonnen. Na het succes van *20 leerlingen in één klas*, besloot ze een spin-off te maken van het verhaal. Dit werd *20 seconden met één jongen* – ook wel *20SMEJ*. Ook hiermee heeft ze meerdere keren bovenaan de categorie “tienerfictie” gestaan. Nu, in 2023, is de herziende en herschreven versie als officieel boek uitgebracht als *40 seconden met één jongen*.

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

MIEKE Y. VAN DIJK

Als eerst gepubliceerd in Nederland 2018
Deze paperback editie is gepubliceerd in 2023

Copyright © by Mieke Y. van Dijk

Het morele recht van de auteur is gehandhaafd

De officiële “40 seconden met één jongen” afspeellijst

Felix’ afspeellijst

Levi’s afspeellijst

De rommelige “40SMEJ” afspeellijst

*Alle playlists zijn ook te vinden op **Spotify** via het account **miekeyvandijk***

Trigger warnings: Homofobie, pestgedrag, anxiety, mishandeling, depressie, aanranding, verkrachting, zelfverwonding en zelfmoordpoging.

Zorg goed voor jezelf en zoek hulp als je dit nodig hebt. <3

*Voor de mensen die moeten vechten voor een plekje
in de samenleving.*

ROOD

HOOFDSTUK I

LEVI

MAANDAG

♪ *The Boys Are Back In Town – Thin Lizzy* ♪

In september, het begin van dit schooljaar, kwam mevrouw Friekman met haar sociale experiment over liefde. Ondertussen is het begin maart en is het dus zes maanden geleden dat het experiment afgelopen was in begin oktober. Nu zijn we als hechte klas druk bezig met onze derde periode van het schooljaar en kunnen we eindelijk langzaamaan gaan genieten van het betere weer.

De dynamiek in de klas is veel veranderd sinds het experiment. Veel mensen zijn hechter geworden, ook al zijn niet alle koppeltjes daadwerkelijk samen geëindigd. Banden binnenin de klas zijn hechter geworden, met als gevolg dat we een hechte klas van negentien leerlingen zijn geworden – geen twintig, omdat Sandra zich afgezonderd heeft van de rest en de rest zich ook niet echt wil associëren met haar vanwege haar homofobe opmerkingen naar Simon.

Maar niet alleen banden binnenin zijn versterkt. Ook banden tussen klassen in zijn zich gaan vormen. Mensen begonnen interesse te tonen in het experiment en kwamen regelmatig vragen hoe het ervoor stond. Dit is de manier waarop we Petra hebben leren kennen, een meisje uit een vijf havo klas wie regelmatig kwam checken hoe het experiment verliep.

Van de tien koppeltjes die ontstaan waren bij het experiment, zijn er na zes maanden nog vijf samengebleven. Kort na het experiment was dit aantal nog zes, maar Lars en Amber hadden na een tijdje er toch een eind aan gebreid omdat ze niet zeker waren over de relatie.

Samen met Mirre ben ik een van de vijf koppeltjes die nog wel over is, net als Felix en Bente, Daniël en Simon, Gijs en Hilde en Frans en Lauren. Ik weet niet of het achteraf gezien een verrassende

of juist logische uitkomst was dat Daniël en Simon werkelijk samen geëindigd zijn, maar ze zijn nu in ieder geval niet meer van elkaar te scheiden – het zou nu absoluut een verrassende uitkomst zijn als ze uit elkaar zouden gaan.

Ik ben Friekman dankbaar voor het experiment. Zonder haar had ik wellicht Mirre nooit leren kennen zoals ik haar nu ken. Zonder haar had ik nu misschien ook niet de hechte vriendengroep gehad met Mirre, Felix, Bente, Daniël en Simon zoals ik nu heb.

‘Hebben jullie het ook gehoord van het feest van Petra?’ vraagt Lex plotseling.

‘Ja, dat is volgende week, toch?’ vraag ik terwijl ik mijn arm om Mirre heen sla. We zitten met bijna heel de klas aan één tafel in de aula, rustig onze pauze weg te werken voordat we dadelijk weer moeten zwoegen tijdens de lessen.

‘Klopt, zaterdag!’ zegt Lex enthousiast. ‘Ze heeft volgens mij zowat heel onze klas uitgenodigd en dan ook nog een groot deel van haar klas.’

Lex is degene met wie Petra het meest hecht is geworden en heel de klas verdenkt ze ervan dat er iets tussen hen speelt, maar beide geven er niets over vrij. Lex zou wel iemand zo leuk en aardig als Petra verdienen na zijn fiasco met Sandra tijdens het experiment.

‘Jezus, woont ze in een landhuis of zo?’ vraagt Felix verbaasd, waardoor ik naar hem omkijk. Ik zie hoe hij een hand door zijn zwarte haren laat gaan, daarmee slechts flarden van zijn roodgelakte nagels tentoonstelt. De ring om zijn middelvinger, die hij eigenlijk aan Bente cadeau had gedaan voor het experiment, glittert tussen zijn zwarte golven.

‘Nou, dat niet, maar haar huis is vrij groot’, zegt Lex terwijl hij zijn schouders ophaalt, toont hiermee nogmaals aan dat zijn band met Petra waarschijnlijk beter is dan de rest van de klas. Ik kan me niet herinneren dat iemand uit de klas ooit eerder bij haar thuis is geweest, maar Lex bewijst hier het tegendeel.

‘Obelix, je gaat er wel heen, toch?’ vraag ik wanneer ik opnieuw naar Felix kijk. Hij grijnst breed.

‘Tuurlijk. Zodra er ergens feest is, ben ik er ook’, zegt hij enthousiast. Ik lach en reik naar hem uit om hem een high-five te geven. Onze handen maken kort contact en mijn ogen flikkeren kort naar zijn roodgelakte nagels. Zijn ring slaat hard tegen de palm van mijn hand. Wanneer onze handen van elkaar loskomen, zak ik terug in mijn stoel en sla mijn arm weer strak om Mirre heen.

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

‘Mir, zou ik dan met jou mee kunnen fietsen?’ vraagt Bente plotseling.

‘Oh, ik zou eigenlijk al met Levi gaan’, antwoordt ze eerlijk. Ik lach.

‘Oh, kom op, Mirre. We fietsen altijd met Felix en Bente samen naar school. We kunnen gewoon met z’n vieren naar het feest fietsen, of niet, Obelix?’ zeg ik hierop. Hij grijnst.

‘Jazeker hoor. Maar er zijn ook een hele hoop andere dingen die we met z’n vieren kunnen doen’, zegt hij grijnzend en verbluft lach ik, bijt kort op mijn nagel. Ook Mirre, Bente, Daniël en Simon lachen.

‘Gast, *what the fuck?*’ lach ik. Met dezelfde scheve grijns haalt Felix zijn schouders op.

‘Wat? Je mag het best zeggen, hoor, *if you don’t swing that way*’, zegt hij flauw en speelt met de koordjes van zijn leren armbandje.

‘*I don’t swing that way*’, zeg ik ferm, bijt ondertussen een klein randje van mijn nagel af en duw het rond in mijn mond.

‘Komt goed uit,’ zegt Felix terwijl hij bedenkelijk maar zelfverzekerd zijn vingers strekt en naar zijn nagels kijkt, ‘ik namelijk ook niet.’

‘Danoontje, Siemplantje, ik neem aan dat jullie niet mee fietsen?’ wimpel ik snel het onderwerp af. Ze knikken als antwoord.

‘Dan zouden we eerst een heel stuk terug moeten fietsen’, zegt Daniël.

‘Jammer, maar begrijpelijk’, zeg ik. Daniël wendt zich weer tot Simon en spreekt nog wat laatste dingen van scheikunde met hem over.

Mirre legt haar hoofd op mijn schouder, waardoor met ik een glimlach naar haar omkijk. Haar bruine haren glijden als een waterval over mijn schouder naar beneden. Haar bruine ogen zijn op Daniël en Simon gericht. Haar zachte, roze lippen vormen een bescheiden glimlach, waarbij ik elk kreukeltje dat hierbij op haar gezicht komt klakkeloos kan herkennen.

‘Daniël en Simon zijn *by far* de leukste samen’, zegt ze, iets meer tegen zichzelf dan echt tegen de rest. Ik lijk ook de enige te zijn die het hoort, gezien Bente en Felix met z’n tweeën verder praten en Daniël en Simon niet opkijken door de opmerking.

Is het naar mij gericht? Vindt ze dat ik niet goed genoeg mijn best doe? Denkt ze dat we niet bij elkaar passen? Stel ik haar teleur?

‘Oh...’ stamel ik. Verbaasd door mijn toon komt Mirre van mijn schouder af en kijkt me vragend aan.

‘Wat?’

‘Het klinkt net alsof je jaloers bent dat wij niet zo zijn. Doe ik iets niet goed? Stel ik je teleur?’ leg ik zacht uit, mijn hart bonzend in mijn keel. Ik wil niet dat het over gaat tussen ons en al helemaal niet als ik er iets aan kan doen.

‘Oh, nee, zo bedoelde ik het niet! Ik wilde eigenlijk alleen maar benoemen dat hun connectie en dynamiek echt briljant is en ik me niet voor kan stellen dat ze niet samen geëindigd zouden zijn, ook als het experiment er niet was geweest’, zegt ze. Beduusd knik ik. Voelt ze zich niet zo over ons?

‘Je doet alles geweldig, Lee’, zegt ze en drukt een vlug kusje op mijn lippen.

‘Zeg het alsjeblieft als je ergens niet tevreden over bent’, smeek ik haar. Mirre schudt wild haar hoofd.

‘Levi, echt waar, ik wilde je niet onzeker maken met mijn opmerking. Alles is perfect.’

De bel gaat, waardoor we allemaal opstaan en richting het lokaal beginnen te lopen.

‘Kom je mee naar mij thuis na school?’ vraag ik Mirre terwijl ik haar hand pak. Weer komt haar lieve glimlach op haar gezicht. Ik kijk naar de kleine rimpeltjes naast haar neus.

‘Gezellig.’

‘Zullen we Obelix en Bentley ook vragen?’ stel ik voor. Mirre haalt haar schouders op.

‘Waarom niet?’ zegt ze vrolijk. Meteen kijk ik om naar Felix, wie naast me loopt.

‘Kom je mee naar mij als we straks uit zijn?’ vraag ik. Hij grijnst.

‘Klinkt als een plan’, zegt hij enthousiast.

‘Bentley,’ zeg ik en sla tegen Bentes onderrug aan, maar omdat ze net een trede omhoog gaat, komt mijn hand tegen haar kont in plaats van tegen haar onderrug, ‘oh, sorry’, stamel ik beschaamd en voel mijn hoofd knalrood worden. ‘Sorry, sorry, sorry’, ratel ik terwijl mijn blik tussen Bente en Felix schiet, maar beide reageren niet echt verontwaardigd.

‘Het is oké’, zegt Bente, en daar waar Mirres glimlach zo zachtaardig is, is Bentes glimlach juist scherp.

‘Ga je straks ook mee?’ vraag ik, ervan uitgaande dat ze ons al heeft horen praten.

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

‘Ja, is goed’, antwoordt ze en kijkt weer voor zich.

‘Simniël?’ Het is onze naam voor Simon en Daniël samen geworden, gezien ze negen van de tien keer niet te scheiden zijn en het makkelijker is om hen zo samen te roepen dan één voor één hun namen te zeggen.

‘Ik moet werken’, antwoordt Daniël.

‘Ik moet leren voor scheikunde’, antwoordt Simon.

‘*What a shame*’, reageert Felix hierop. ‘Simon, laat eens een keer je schoolwerk wat meer vallen. Niet alles hoeft perfect te zijn.’ Simon haalt zijn schouders op en gaat het lokaal in zonder er op te reageren.

‘Niet iedereen wacht tot op het laatste moment om dingen te doen, Obelix’, zeg ik, waardoor Bente en Mirre hem uitlachen. Ook wij gaan het lokaal in.

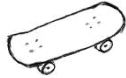
Niemand zit nog naast zijn of haar partner van het experiment ondertussen, want het leidde tot één grote kakofonie in het lokaal. De docenten – behalve mevrouw Friekman – werden het beu.

Simon en Daniël hadden steeds duizenden binnenpretjes, Mirre en ik bleven maar kletsen, Felix zat steeds Bente te plagen en Hilde en Gijs konden maar niet stoppen met tongen – laten we het daar verder niet over hebben.

Nu zit Felix naast me, Mirre recht voor me en Bente weer schuin voor haar. Aan de andere kant van het gangpad zit Daniël naast me, met naast hem Gijs en voor Gijs weer Simon. De opstelling is eigenlijk dus alleen maar erger geworden, maar we laten de docenten maar denken dat het niet zo is om onszelf te sparen.

Het enige koppeltje van het experiment dat de gehele tijd naast elkaar is blijven zitten, zijn Sandra en Lex. Ze verwisselen geen woord met elkaar. Niemand wilde met Lex van plek wisselen door de homofobe opmerkingen die Sandra naar Simon heeft gemaakt gedurende het experiment en al helemaal niet toen de klas er eindelijk met pijn en moeite achter was gekomen wat zich werkelijk had afgespeeld die ene gedoemde middag dat Sandra met Simon had afgesproken en dus bleek dat ze hem als een soort wraak zwart had proberen te maken daarvoor.

Lex is de enige die haar links weet te laten liggen ondanks dat ze recht naast hem zit, dus heeft hij de last tot zich genomen en probeert om haar heen met de rest van de klas te communiceren.

Na school fietsen we met z'n vieren naar huis toe. We zijn druk in gesprek; er wordt veel gepraat en gelachen. We hebben het over een van de stunts van Felix, die hij vandaag uit heeft weten te voeren.

'Maar eerlijk, waarom denken docenten dat het zo moeilijk is voor leerlingen om een beamer te hacken? Ik heb letterlijk thuis nog een afstandsbediening liggen die ik kan gebruiken voor die beamers, dus waarom denken ze dat het zo'n grote stap extra is om je laptop ermee te verbinden?' zegt Felix lachend en we lachen allemaal mee.

Ik piste bijna in mijn broek van het lachen zodra ik merkte dat Felix de regie over de beamer had gekregen en zo iedereen in de klas voor de gek hield door een foto van een behaarde kont met twee gigantische googly eyes op het scherm te projecteren. Het moment op zichzelf was al hilarisch, maar de verontwaardiging van de docent maakte het een regelrechte dijenklapper.

'Was het je eigen kont die je aan ons hebt laten zien?' lach ik. Felix schudt lachend zijn hoofd.

'Mijn bips ziet er wel beter uit dan dat', lacht hij.

'En niet zo harig', brengt Bente nu lachend in.

'Niet? Heb je een glad kontje, Obelix?' zeg ik nu grappend en Mirre komt niet meer bij van het lachen, haar mascara ondertussen uitgelopen door haar tranen van het lachen.

'De gladste van allemaal', zegt hij triomfantelijk. 'Ik ben teleurgesteld dat je dat niet opgevallen is bij de trainingen', zegt hij met een knipoog. Ik lach en bijt een haakje dat aan mijn nagel zat weg.

'Ik zal de volgende keer eens beter kijken', zeg ik.

'Doe maar', zegt Felix arrogant.

We komen bij mijn huis aan en zetten allemaal onze fietsen weg tegen de heg.

De rest loopt de achtertuin in terwijl ik wat te drinken en te snacken pak en hen dan ook naar buiten volg. Naast Felix plof ik neer op de loungebank; Mirre en Bente zitten beide op een loungestoel.

'Als jullie sterven, zouden jullie dan liever begraven of gecremeerd worden?' zegt Felix en mijn hoofd draait abrupt naar

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

hem om wanneer het onderwerp spontaan zo serieus lijkt geworden. Waar komt deze intense switch vandaan?

De blik in zijn turquoise ogen is echter neutraal.

‘Waar komt dit opeens vandaan? Ga je zelfmoord plegen of zo?’ vraag ik half serieus, half lachend. Felix lacht hard en slaat tegen mijn bovenarm aan.

‘Ja, gast! Niets kan nog mijn grap van vandaag overtreffen, dus mijn leven heeft nu geen nut meer! Ik kan na vandaag niet meer verder’, zegt hij.

Donkere humor uit Felix’ mond horen komen voelt onwennig, vooral omdat hij altijd letterlijk een bal zonneshijns lijkt te zijn en zijn humor normaal op een heel ander gebied ligt – voornamelijk seks, maar poep en plas en dergelijke zijn onderwerpen die hem ook maar al te goed van zijn stuk weten te brengen en hem minuten lang gelach op kunnen leveren.

‘Tuurlijk ga ik geen zelfmoord plegen. Jullie zouden niet zonder mij kunnen’, zegt hij uiteindelijk.

‘Oké, je hebt wel weer genoeg gepraat’, lacht Mirre nu en we lachen met haar mee.

‘Nou, wat zou jij doen dan?’ kaats ik nu terug. Felix grijnst flauw.

‘Ik zou mijn prachtige kontje laten cremeren en uit laten strooien over het dak van de school zodat iedereen nog altijd van mijn aanwezigheid kan genieten’, zegt hij en afkeurend lachen we.

Ik leg mijn hoofd op de rugleuning van de bank en staar naar de blauwe lucht boven ons. ‘Ik zou een begrafenis doen. Dan komt Bentley viool spelen, Siemplantje zal piano spelen, Mirvana zal de kinderen vermaken met haar jongleerkunsten, Danoontje zal een mooie speech houden over mijn oninteressante leven en Obelix zal er zijn om de mensen wanhopig proberen op te fleuren met zijn smakeloze seksuele grappen’, ratel ik, waardoor Bente en Mirre hard lachen en Felix me verontwaardigd aanstoot.

‘Hé, ik kan ook wel wat anders dan dat!’ lacht hij. Ik kijk hem niet-gelovend aan.

‘Zoals?’

‘Ik kan een bal hooghouden voor de gasten’, zegt hij. Ik proest een keer.

‘Wauw, spectaculair’, zeg ik nu. Mirre en Bente gniffelen.

‘Hé, als Mirre wat met ballen kan doen, dan kan ik dat ook!’ Ik trek een wenkbrauw naar hem op terwijl hij dit zegt, wat het moment bij hem blijkt te zijn waarop hij beseft hoe deze opmerking

mogelijk kan klinken zonder de context erbij. ‘Maar aan de andere kant doet Mirre ook wel graag dingen met ballen, dus kan ik het misschien inderdaad beter overlaten aan haar’, zegt hij vervolgens en we lachen hard.

‘*Point proven*’, zeg ik lachend.

‘Oké, en nu door naar een onderwerp dat niet over de dood gaat’, kapt Bente snel het onderwerp af en al snel zitten we weer gezellig te kletsen.

HOOFDSTUK 2

LEVI

VRIJDAG

♪ *You Get What You Give – New Radicals* ♪

Samen met Mirre zit ik op de fiets op weg naar school, waarbij we halverwege onze route samen zullen komen met Bente en Felix om als een groepje van vier naar school te gaan.

Voor de tijd van het jaar is het al vrij warm en schijnt de zon al fel, met als gevolg dat de vogeltjes enthousiast aan het fluiten zijn als een ontspoord orkest.

‘Dat van Felix maandag, hè?’ klinkt Mirre plotseling door de vogels heen. Verrast kijk ik naar haar om, kijk in haar bruine ogen, die wel van gesmolten brons lijken in het directe zonlicht.

‘Ja?’ vraag ik, wetende waar ze waarschijnlijk op duidt.

‘Vond jij het ook niet een enge gedachte? Dood zijn?’ vraagt ze, waarop ik mijn schouders ophaal.

‘Ik vond het eerder eng dat Felix er zo spontaan over begon’, zeg ik en schud mijn hoofd.

‘Ja, precies! Denk je dat hij depressief is?’ zegt Mirre nu luid. Verbaasd kijk ik haar aan.

‘Nee, tuurlijk niet. Felix’ hoofd staat vierentwintig-zeven op overdrive, maakt niet uit waar hij over nadenkt. Zijn hoofd maalt altijd over van alles. Hij is veel te opgewekt om depressief te zijn’, stel ik haar gerust. Mirre kijkt me echter bedenkelijk aan.

‘En wat als dat allemaal een act is?’ kaatst ze terug.

‘Mir, serieus, ik denk niet dat het iets is waar je je zorgen om hoeft te maken. Hij denkt overal heel veel over na en daar zit verder niet altijd een gedachte achter’, zeg ik opnieuw. Mirre kijkt me echter nog steeds niet overtuigd aan.

We komen aan bij de kruising waar we altijd samenkomen met Bente en Felix, zien dat ze al op ons staan te wachten.

‘Yo!’ roept Felix luid en enthousiast en lijkt zo een beetje mijn punt te bewijzen. Hij is altijd zo vol energie en optimisme, ik kan

me niet voorstellen dat het al die tijd nep is geweest of dat dit ooit anders zal zijn.

We groeten elkaar enthousiast en beginnen te kletsen.

‘Over iets meer dan vier weken ben ik zestien! Dan kan ik eindelijk beginnen met mijn scooterrijlessen! Echt absurd dat het al bijna een halfjaar geleden is dat ik mijn theorie heb gehaald’, zegt Felix opgewekt.

‘Ik snap echt nog steeds niet waarom je dat zo graag wil’, zeg ik en kijk hem speels aan.

‘Duh, Levi?! Het is zoveel handiger om een scooter te rijden dan te fietsen!’ zegt hij en mept tegen mijn bovenarm.

‘Mietje’, lach ik hem uit.

‘Hé!’ slaat zijn stem over, waardoor we hem uitlachen. ‘Wacht maar tot je een keer bij mij aan hebt mogen hangen of achterop hebt mogen zitten.’

‘Gaan jullie nog iets doen in het weekend?’ vraagt Bente, verwisselt zo het onderwerp.

‘Oh, ik was echt van plan om heel het weekend in mijn bed te blijven liggen’, antwoord ik.

‘Verleidelijk’, zegt Bente en ik lach.

‘Met Mirre zeker?’ zegt Felix tegelijkertijd.

‘Als jij dat wil’, zeg ik kalmpjes terug. Felix grijnst en kijkt naar Mirre.

‘Ben je het daar mee eens?’ vraagt hij en de glinsteringen in zijn turquoise ogen tonen aan dat hij weer op oorlogspad is voor seksuele grappen die hij kan maken.

‘Oh, jazeker hoor’, antwoordt Mirre sarcastisch terug.

‘Nou, klinkt alsof jullie eerst nog een pakje condooms moeten gaan halen’, zegt hij nu met een grijns.

‘Mirre gebruikt de pil’, kaats ik meteen terug.

‘Oh’, stamelt hij en lijkt even geen weerwoord te hebben, wat zelden het geval is voor hem.

‘Doen jullie het altijd met condoom dan?’ vraag ik nu. Felix haalt zijn schouders op.

‘Bente voelt zich oncomfortabel om aan de pil te beginnen, dus doen we het gewoon met condoom’, zegt hij en ik knik. ‘Het is maar een kleine moeite.’

Het verbaast me echt hoe wisselend de gespreksonderwerpen kunnen zijn met Felix en hoe ze af en toe zo serieus lijken te zijn, ook al maakte hij nog geen twee tellen daarvoor een grap. Ik houd er niet echt van als Felix over serieuze dingen praat.

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

‘Kleine moeite?’ vraag ik met een uitdagende grijns, waardoor Felix felrood kleurt.

‘Grote moeite als het op de grootte van de condooms aankomt, natuurlijk. Maar dat wist je al door de trainingen’, kaatst hij triomfantelijk terug en knipoogt.

‘*Sure thing*’, stamel ik verbluft en bijt op mijn nagel.

En zo valt het gesprek een beetje dood. Ik kan merken dat Felix dingen probeert te bedenken om over te praten, duidelijk een beetje ongemakkelijk door de stilte, maar hij weet niet echt een nieuw onderwerp aan te snijden voor deze ene keer.

Gelukkig duurt het niet lang meer tot we op school zijn en we allemaal onze wegen scheiden om apart naar onze kluisjes te gaan.

Wanneer ik mijn jas en wat boeken in mijn kluisje heb gelegd, ga ik de aula in en sluit aan bij Daniël en Simon, wie samen nog iets door aan het nemen zijn voor de scheikundetoets van dadelijk. Al snel gaat de bel en moeten we naar het lokaal.

Simon nestelt gefrustreerd zijn handen in zijn haar terwijl Daniël Simons boeken in zijn rugzak doet voor hem en met beide rugzakken op zijn rug naar het lokaal begint te lopen.

‘Dit gaat echt niet goed komen’, zegt Simon gepanikeerd terwijl hij ons groepje bijhaalt.

‘Simon, je begrijpt het echt goed. Je hebt mij net zelfs zitten verbeteren, dus probeer je alsjeblieft niet te veel zorgen te maken’, zegt Daniël hierop en slaat licht zijn arm om zijn schouder.

‘Wat als ik het dadelijk op de toets allemaal kwijt ben?’ zegt hij en ik merk op hoe hij zijn adem kwijt lijkt te raken. We stoppen bij het lokaal.

‘Simon, ik snap dat je dat eng vindt, maar dat is je toch nog nooit eerder overkomen? Het komt echt wel goed. Kijk me aan’, zegt Daniël en gaat recht voor hem staan. Zijn handen rusten licht op Simons schouders. Verwonderd kijk ik toe hoe hun ogen diep in elkaar haken en ze zonder verdere communicatie elkaars ademhaling beginnen te spiegelen en uiteindelijk Simons lichaam weer wat meer tot rust lijkt te komen.

‘Simon, je heb echt hard geleerd voor je toets en je hebt zoveel opdrachten foutloos gemaakt. Als ik je bijles geef, gaat alles prima, dus waarom zou de toets zo dan slecht gaan?’ vraagt Daniël terwijl hij wat van Simons blonde krullen een beetje uit zijn gezicht veegt. Vlug kust hij zijn voorhoofd en Simon begint met zijn ketting te spelen. ‘Als je meer bijles wil, moet je het zeggen.’

‘Nou, ik denk niet dat er bij die bijlessen veel van scheikunde komt kijken. Hooguit de scheikundige reactie van Daniël op Simon’, lacht Felix nu, waarop Bente hem een mep geeft, maar hij lijkt de spanning verbroken te hebben. Vermoeid wrijft Simon giechelend door zijn ogen voordat hij zijn rug weer recht en Daniël weer naast hem gaat staan. Simon gaat verder met het spelen met zijn ketting.

‘Niet het goede moment, Fee’, sist Bente.

‘Sorry’, zegt hij vlug en kijkt beschaamd de gang af. Daniël glimlacht nog bedankend naar hem, maar hij ziet het al niet meer.

‘Het komt echt wel goed, Siem’, zeg ik nu. Simon glimlacht moeilijk en haalt zijn schouders op.

‘Over bijles gesproken, is er iemand die me kan helpen met Duits?’ brengt Mirre nu op. Ze kijkt me hoopvol aan, maar ik schud mijn hoofd.

‘Als je mij als je docent neemt, zal je niet veel extra leren’, zeg ik. Mirre lacht, want ze weet dat we beide net zo slecht zijn in Duits als de ander.

‘Ik kan echt slecht uitleggen’, zegt Bente.

‘Ik kan wel helpen. Wanneer heb je tijd?’ mengt Felix zich weer in het gesprek.

‘Vanmiddag?’ stelt Mirre voor.

‘Deal’, stemt Felix in. Wanneer zijn blik opnieuw met Daniël en Simon kruist, kijkt hij weer beschaamd naar de gang. Ik kan zijn nieuwsgierigheid echter letterlijk zien kriebelen in zijn nek.

‘Zeg,’ klinkt Felix abrupt en hij kijkt net zo abrupt om naar Daniël en Simon tegenover hem, ‘hebben jullie het überhaupt al eens gedaan?’ Ik lach door de brutaliteit van de vraag, maar sla snel mijn hand voor mijn mond.

‘Wat?’ vraagt Simon verward, maar Daniël weet de situatie al in te schatten en kijkt hem bedenkelijk aan.

‘Ik zal kort door de bocht zijn. Seks. Hebben jullie het al eens gedaan?’ zegt hij en ik ben verbijsterd door zijn directheid. Simon kleurt knalrood.

‘Nee, nog niet’, antwoordt hij verlegen. Felix is duidelijk verbaasd.

‘Hoe kan het dat jullie al meer dan acht maanden verkering hebben en het nog nooit gedaan hebben?’ vraagt hij. Simon haalt zijn schouders op terwijl hij met het balkje van zijn ketting speelt; Daniël bestudeert hem enkel zwijgend.

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

‘De eerste twee maanden tellen niet echt mee, want toen was het experiment nog bezig’, probeert Simon het onderwerp een beetje af te buigen.

‘Oh, vertel me niet dat je in die tijd geen seks kunt hebben. We weten allemaal wat Gijs en Hilde voor elkaar hebben gekregen’, zegt Felix. Het ging als een razendsnel nieuwtje door de hele school dat dit koppeltje tijdens het experiment na de eerste week al seks met elkaar had gehad.

‘Nee, en jij zelf dan?’ kaats ik nu terug en geef hem een speelse duw. Bij hem was het gebeurd in de derde week, naar aanleiding van Bentes cadeau aan hem. Felix grijnst.

‘Ja, en jij dan?’ zegt hij en duwt me net zo speels terug. Bij Mirre en mij vond het plaats in de vierde week.

‘Voelen jullie je niet aangetrokken tot seks?’ wimpelt hij me af en richt zich weer tot het koppeltje voor zich. Simon is ondertussen knalrood.

‘Dat zeggen we toch niet? Is het zo erg dat we onze tijd nemen en het wat rustiger aan doen?’ antwoordt Simon. Daniël kijkt observerend toe.

‘Nee, tuurlijk niet. Maar jullie houden toch van elkaar?’ stamelt Felix nu. Daniël knippert beduusd en scherpt dan zijn blik op Felix aan. Beide kijken hem kort aan.

Ik haat de blik die Daniël steeds in zijn ogen krijgt als Felix over seks begint te praten. Hij lijkt hem uit te kleden met zijn ogen om zo hopelijk achter elk geheim te komen dat achter zijn woorden schuilt.

‘Er zijn andere manieren om liefde te uiten, Felix’, zegt Daniël uiteindelijk, zijn stem lichtelijk kil. Felix klappt verward dicht en schiet een schichtige blik richting Bente.

‘Weet ik’, slaat zijn stem over terwijl hij aan zijn ring friemelt en vlucht meteen het lokaal in zodra de docent de deur opent. Iedereen lijkt diep adem te halen nu het ongemakkelijke gesprek eindelijk over is en de zware lucht tussen ons geklaard lijkt te zijn.

Kort kijk ik nog een keer naar Felix naast me, maar richt snel mijn ogen op mijn toetsblad wanneer de docent deze onder mijn neus legt.

Na een warme en intensieve training sta ik naast Felix me af te spoelen onder de douches van de kleedkamer. Een paar weken na de winterstop is Daniël uiteindelijk toch bezwiken onder het aandringen van de coaches en is naar een hoger team gegaan, met als gevolg dat we onze beste speler en belangrijkste schakel uit ons team verloren zijn.

Mijn handen glijden over mijn lichaam om de zeep te verspreiden wanneer Felix me speels aanstoot tegen mijn schouder. Vragend kijk ik naar hem om.

‘Heb je mijn gladde bips al gezien?’ zegt hij plagend en ik schud lachend mijn hoofd, waarna ik kort op een hoekje van mijn nagel bijt.

‘Gast’, zeg ik en moet mezelf dwingen om het niet automatisch te doen als respons op zijn woorden. ‘Ze zijn zo glad als babybiljetjes’, zeg ik zonder echt te kijken. Felix grijnst. Ik kijk toe hoe zijn zwarte haar langzaam voor zijn gezicht glijdt en hij het afwezig naar achter strijkt.

‘Je vriendinnetje is trouwens erg goed in dingen uit willen vinden’, verbreekt hij mijn dagdroom.

‘Hoezo?’ vraag ik.

‘Ik heb vanmiddag eerst een heel verhoor gekregen of ik niet depressief ben, ik mezelf niet snijd en of ik geen zelfmoord wil gaan plegen voordat we aan Duits konden beginnen’, zegt hij verbluft en ik lach omdat ik me honderd procent kan voorstellen dat Mirre dit inderdaad heeft gedaan.

‘Sorry vanuit mijn kant’, lach ik en nu lacht Felix ook.

‘Ik heb haar drie keer verzekerd dat het niet zo is. Je mag mijn lichaam checken op wonden als je haar extra wil overtuigen voor mijn bestwil’, zegt hij en strekt zijn armen, stelt zo heel zijn lichaam tentoon. Nerveus bijt ik op mijn nagel en probeer juist expres niet te kijken, maar op een of andere manier wordt het steeds lastiger om het niet te doen als iemand specifiek benoemt dat hij naakt is. Het enige wat ik toe sta op te nemen is zijn missende armband, maar zijn aanwezige ring.

‘Nee, dank je. Ik geloof je op je woord’, zeg ik. Felix schudt lachend zijn hoofd en geeft me een lichte tik tegen mijn boven arm, waardoor ik een flits van zijn afbladderende rode nagellak opvang.

‘Pussy’, zegt hij, draait zijn douchekop uit en loopt daarmee de douches uit. Bijtend op mijn nagel kijk ik over mijn schouder om hem weg te zien lopen en nog net voordat hij zijn handdoek om zijn middel slaat, vang ik een glimp van zijn kont op.

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

Hij is inderdaad vrij haarloos.

MIEKE Y. VAN DIJK

HOOFDSTUK 3

FELIX

WOENSDAG

♪ *Under Pressure – Queen, David Bowie* ♪

Met Mirre, Daniël en Simon zit ik in de aula, een tussenuur weg te werken omdat een van onze lessen uitvalt. Levi en Bente zijn samen naar de McDonald's vertrokken om eten te halen.

Mirre neemt tegenover me nog wat Duits door, Daniël en Simon zijn naast me bezig met wat huiswerk voor morgen. Ik kan me er echter niet toe zetten om iets belangrijks te doen en besluit mijn mobiel erbij te pakken.

Ik kijk kort naar mijn achtergrond, waar een prachtige foto van Bente op staat. Er vallen strepen licht van het gouden uur over haar ogen en laten zo de ijsblauwe kleur van haar ogen uitspringen. Ze heeft haar scherpe glimlach op gezet. Haar zwarte haren vormen een sterk contrast tegenover haar warme huidtoon.

Ik verbreek mijn dagdroom door mijn mobiel te ontgrendelen en mijn fotogalerij te openen. Afwezig kijk ik naar de versleten rode nagellak op mijn duimnagel terwijl ik helemaal naar boven scroll en de eerste foto in mijn galerij aanklik.

Het is een foto van Levi en mij samen – een foto die mijn moeder per se van ons moest maken toen we in de eerste klas zaten en we voor het eerst samen een project moesten doen. Dit was ook meteen het moment dat mijn band met hem gevormd werd en we een onafscheidelijk duo werden.

Ik zoom in op de foto en bekijk ons wat beter. De foto is ondertussen al bijna vijf jaar oud, met als gevolg dat we beide flink veranderd zijn door de puberteit.

Eerst was Levi nog kleiner dan ik, nu steekt hij met zijn lengte van bijna twee meter meer dan een kop boven me uit. Levi is van zijn strak-gekamde kapsel naar zijn *signature* springerige kastanjebruine krullen gegaan over de tijd, heeft een sterker gevormde kaak gekregen. Ik ben van mijn korte stekeltjes naar mijn langere, golvende haar gegaan, ben van mijn sproeten verbergen

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

naar ze open en bloot hebben gegaan, maar de blik in mijn ogen is al die jaren echter geen druppel veranderd.

Het is raar om zo terug te kijken naar de foto, omdat je op het moment zelf niet merkt dat je langzaam verandert, maar als je terugkijkt, zie je hoe groot de verschillen opeens zijn.

‘Yo, eten!’ roept Levi enthousiast en zet drie zakken eten neer op onze tafel. Ik vergrendel enthousiast mijn telefoon en kom overeind. Bente komt naast me zitten en begint het eten uit te delen.

Daniël en Simon delen een McFlurry, wij hebben allemaal een eigen burger.

‘Denk je dat Petra zaterdag drank zal hebben?’ vraagt Levi met een volle mond.

‘Geen idee. Het maakt me ook niet zo veel uit’, zegt Daniël. Ik weet dat mensen hem van buitenaf altijd aanzien voor een feestbeest dat overmatig alcohol consumeert als de kans er is, maar mensen die hem beter kennen, weten dat hij juist het tegenovergestelde is. Je zal hem zelden een druppel alcohol zien drinken, en ik weet dat hij ervan baalt dat mensen het tegenovergestelde idee van hem hebben.

‘Ah, kom op, Daan! Laat jezelf eens een keertje gaan. Wat kan er nou zo erg zijn? Waarom ben je er zo op tegen?’ vraag ik en duw hem speels. Hij haalt zijn schouders op.

‘Ik heb er niet zo’n goede herinneringen aan’, antwoordt hij simpelweg. Grijnzend schud ik mijn hoofd.

‘Er zijn wel ergere herinneringen dan kotsen en katers, Daan’, zeg ik en knipoog.

‘Juist’, reageert hij hier vlakjes op.

‘Petra zal vast wel drank hebben’, antwoord ik Levi nog. ‘En anders neem ik als back-up wel drank mee van huis.’ De rest schudt lachend zijn hoofd. Ik mag dan wel de jongste zijn van allemaal, ik voldoe zeker aan dat beeld dat mensen van Daniël hebben.

‘Wat trek jij aan, Bente?’ vraagt Mirre nu. Ik gniffel, onder de indruk dat meiden af en toe al zo ver van tevoren zich over dit soort dingen druk kunnen maken.

‘Gewoon, iets wat leuk is maar wel comfortabel’, zegt ze en Mirre knikt. Dan stoot ze Levi enthousiast aan.

‘Lee, zullen we anders iets matchends aan doen?’ vraagt ze en hij lacht.

‘Ja, als jij dat leuk vindt’, zegt hij met een bescheiden glimlach. Ik schud lachend mijn hoofd en wend me tot Bente.

‘Dan wil jij dat zeker ook’, zeg ik en sla mijn arm om haar heen. Haar hoopvolle blik biedt me al genoeg antwoord.

‘Dat zou schattig zijn’, antwoordt ze terwijl ze met de ring om mijn vinger speelt. Ik kus vlug haar wang.

‘Dan doen we dat toch?’ zeg ik. Zelf is het echter niet iets wat per se hoeft van mij. Halloween of carnaval zouden de enige dagen mogen zijn dat je matchende outfits aantrekt, maar ik heb het voor Bente over.

‘Je bent een schatje’, zegt Bente en kust vlug mijn mond.

‘Ik ben anders geen schatje in bed’, zeg ik met een grijns. Bente lacht verbluft en geeft me een mep op mijn borst, waardoor ik klein weg deins en mijn hand omhoog breng om mijn gezicht af te schermen, hierdoor opnieuw op mijn slordige, rode nagellak gewezen word. De anderen lachen nu ook.

‘Felix!’ roept ze verbijsterd en geeft me nog een zachte mep. Ik lach hard en duw haar plagerig. Kort valt het stil en eten we alleen wat.

‘Ga je vanmiddag mee naar mij?’ vraagt Bente nadat ze haar hap heeft doorgeslikt.

‘Wat? Om te bewijzen dat ik heel stout kan zijn?’ vraag ik en weet de grijns niet van mijn gezicht te werken. Opnieuw slaat Bente mijn borst en ik lach.

‘Mijn God, waarom had het meest oversekste persoon ter wereld mij gekozen voor dat experiment?’ klaagt ze, waardoor iedereen hard in de lach schiet. Ik haal lachend mijn schouders op.

‘Dat is nou eenmaal hoe ik ben. *Take it or leave it*’, zeg ik en Bente giechelt. ‘Maar goed, om even je vraag serieus te beantwoorden: ja, ik ga mee.’

We gaan verder met eten en kletsen en al snel is alles op. Niet veel later moeten we naar de les.

Wanneer we bij Bente thuis aankomen, stap ik van mijn fiets en zet hem netjes weg. We vegen onze voeten en stappen de gang in, maar het enige waar ik aan kan denken is Bente zoenen.

Zodra ze de deur achter me sluit en zich weer naar me toe draait, pak ik haar hoofd met beide handen vast, leun een klein beetje naar voren en zoen haar.

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

Bente grijnst tegen mijn lippen en zoent me enthousiast terug, nestelt haar handen in mijn haar en trekt me zo dichters naar zich toe.

Mijn lichaam kriebelt en tintelt van de adrenaline.

Ze beweegt zichzelf naar de muur toe, en als antwoord duw ik haar er wat harder tegenaan en druk mijn kruis tegen het hare. Hiermee merkt ze meteen in welke staat mijn lichaam is, waardoor ze zacht tegen mijn mond kreunt en haar handen nog steviger vastklemt in mijn haren.

Ze zoent me vurig terug en maakt een van haar handen los uit mijn haren om over mijn lichaam naar beneden te laten dwalen. Ik plaats nu mijn hand op haar kont en knijp erin wanneer ik haar opnieuw zoen, trek haar lichaam hierbij nog dichters tegen dat van mij.

Plotseling wordt de deur naar de gang geopend. Geschrokken breek ik van Bente los en kijk beschaamd naar wie er de gang in is gekomen: Bentes moeder. Oh mijn God, ik kan wel door de grond zakken.

‘Oh, sorry Claudia’, stamel ik en voel mijn wangen branden. Ik probeer een beetje ongemerkt mijn opgewondenheid weg te werken door mijn handen in mijn broekzakken te steken en de bult in het midden zo hopelijk te verdoezelen.

‘Hoi, Felix’, zegt ze en lacht.

‘Ga maar alvast naar boven, Fee, dan pak ik wel wat drinken’, zegt Bente. Ik knik en ga vlug de trap op en dan haar slaapkamer in. Oh jongens, wat beschamend dat haar moeder dat moest zien. Ik weet niet of ik haar nog wel normaal aan durf te kijken. Ze heeft letterlijk mijn hand op Bentes kont en mijn tong in haar mond gezien. Wat moet ze wel niet van me denken?

Bente komt haar kamer in met twee glazen drinken en zet ze neer op haar bureau. Stil kijkt ze me aan. Ze lijkt mijn benardheid niet op te merken, dus probeer ik het zelf ook maar van me af te schudden.

‘Wat zou je aan willen trekken zaterdag?’ zeg ik, probeer zo de situatie achter me te laten. Bente glimlacht meteen en trekt haar klerenkast open. Ik volg haar naar haar kast en leun ertegenaan terwijl ik toekijk hoe ze tussen haar kleren zoekt.

‘Wat dacht je van een witte blouse? Dat heb ik ook’, zeg ik, waarop Bente me afkeurend aankijkt.

‘Dat is zo cliché’, zegt ze en ik lach. ‘Doe dan op z’n minst een zwarte blouse, dan zie je het ook niet zo goed als je er iets op knoeit.’

‘Ook goed’, stem ik op haar in en laat mijn ogen over haar gezicht glijden. Ze schuift wat van haar klerenhangers door de kast heen.

‘Zullen we er een witte broek onder aan doen?’ zegt ze terwijl ze er eentje van zijn hanger haalt. Ik lach verbaasd.

‘En daar zie je het niet op als je iets geknoeid hebt?’ lach ik. Bente kijkt me een beetje geïrriteerd aan.

‘Ik wil gewoon geen witte blouse aan, oké? Dan schijnt mijn bh te veel door’, legt ze uit. Ik knik en grijns.

‘Ik vind het niet erg hoor, als je bh doorschijnt’, zeg ik en Bente geeft me een speelse tik tegen mijn oor. Ze pakt mijn hoofd vast en zoent me opnieuw. Ze werkt onze lichamen naar haar bed en laat ons erop vallen. Deze keer kriebelt mijn nek echter op een akelige manier.

Bente lijkt mijn lichaamstaal niet op te merken en brengt haar tong mijn mond in. Ik zoen haar een paar keer kort terug, maar breek dan van haar los. Vragend kijkt ze me aan.

‘Bente, je moeder is thuis’, stamel ik. ‘Ik weet niet of dat... uhm... ik weet niet of dat we dit nu wel moeten doen.’

Bente grijnst sluw als antwoord op mijn zorgen en haalt slechts nonchalant haar schouders op.

‘Nou, misschien maakt dat het juist wel extra spannend’, zegt ze en ik lach nerveus. Opnieuw kust ze me, maar ik duw haar behoed weg.

‘Dadelijk hoort ze ons’, zeg ik beschaamd. ‘Ik vind het misschien een beetje voor schut om het nu te doen.’

Maar op een of andere manier kan ik haar niet helemaal tegenhouden. Ik ben haar vriendje; is dit niet wat een vriendje hoort te doen? Kan ik haar nu wel teleurstellen? Kan ik dit van haar ontnemen? Ik houd toch van haar?

‘Oh, maar ik kan heel stil zijn, hoor’, zegt ze en ik knik. ‘We kunnen wel een wedstrijdje houden om te kijken wie het stilst kan zijn’, zegt ze en ik schud lachend mijn hoofd.

‘Ja, we kunnen het proberen’, zeg ik en zoen haar, duw haar plat op haar bed. Misschien had ik er zelf ook niet zo veel op moeten hinten de hele dag, dus ik kan nu moeilijk nog terug.

Al snel trekt Bente mijn shirt uit en laat verwonderd haar hand over mijn lichte spieren gaan.

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

‘Je lichaam is zo verdomd sexy’, fluistert ze in mijn oor en daarmee weet ze het laatste beetje twijfel uit mijn lichaam te krijgen. Ik kijk naar mijn verslijtende rode nagellak terwijl ik de knoopjes van haar blouse begin te openen. Wanneer ik het eerste knoopje los weet te krijgen, springt er een stukje rood van een van mijn nagels af, maar ik schenk er geen aandacht aan. Ik ga door met de rest van de knoopjes terwijl ik naar de ketting met het rode steentje bij haar decolleté kijk. Ik trek haar blouse uit en zoen haar opnieuw.

Ik hou van haar.

MIEKE Y. VAN DIJK

HOOFDSTUK 4

LEVI

ZATERDAG

♪ *Easy Lover* – Philip Bailey, Phil Collins ♪

Samen met Mirre zit ik op de fiets richting Bentes huis. Het is zaterdagavond en daarmee eindelijk tijd voor het feest van Petra, waar we ons al dagen op aan het verheugen zijn.

We hebben samen al een paar kleine shotjes gedaan om goed opgewekt aan te komen, maar verder ben ik niet van plan al te veel te drinken.

Het plan om matchende kleren aan te trekken is niet helemaal gelukt, tot Mirres teleurstelling en daarmee tot mijn last. Ik haat het om haar teleur te stellen.

Toen thuis bleek dat mijn blauwe polo in de was zat, had ik maar een gele aangetrokken en ben daarmee naar Mirre gegaan. Het moment dat ik haar in haar blauwe topje bij de deur zag verschijnen, wist ik meteen hoe laat het was.

Ik heb nog een wanhopige poging gedaan iets geels in haar kast te vinden, maar niets leek aan de eisen te voldoen. Gelukkig wist ik haar rustig te krijgen door te zeggen dat veel koppeltjes in series en dergelijke vaak bekend staan als de geel-blauw-combinatie en we zo dus eigenlijk alsnog matchend zijn.

Wanneer we aankomen bij Bentes huis, zien we dat ze al op hun fietsen klaarstaan om te vertrekken.

‘Yoooo! Wie is er klaar om te feesten?!’ roept Felix luid en steekt een fles sterke drank de lucht in. Hij en Bente stappen op en komen voor ons fietsen en ik lach. Het is duidelijk dat ook zij beide al wat alcohol op hebben.

‘Ik!’ roept iedereen in koor.

‘Zo mag ik het horen!’ zegt Felix en begint luid te zingen. Het is hen wel gelukt een matchende outfit aan te trekken; een zwarte blouse en een witte spijkerbroek – een combinatie die ik zelf nooit bedacht zou hebben, maar die zij er verdomd goed uit laten zien in combinatie met hun zwarte haren.

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

Felix doet een wheelie, waardoor hij bijna onderuit gaat. Hard lachen we hem uit. Hij doet opnieuw een poging, waarbij hij deze keer wel wat langer op zijn achterwiel weet te blijven fietsen. Hard klapt zijn voorband weer op de grond en wild zwenkt zijn fiets heen en weer.

‘Nou, met je scooter kan je dat straks denk ik niet doen, hoor’, zeg ik lachend.

‘*Watch me*, Leviworst’, zegt hij en begint weer te zingen. ‘Ik heb een toe- toe- toeter op mijn waterscooter!’

‘Obelix, doe eens wat zachter, man’, waarschuw ik hem en hij lacht.

‘Dat zei Bente laatst ook!’ zegt hij en iedereen zucht en lacht tegelijkertijd bij het horen van deze woorden.

‘Hé, volgens mij was jij het hoor, die dat zei’, zegt ze en Felix lacht en kijkt haar speels aan.

En ik weet niet of het komt door het kleine percentage alcohol in mijn systeem, maar de blik lijkt niet helemaal honderd procent zoals hij normaal is. Misschien komt het juist door de alcohol in zijn systeem.

‘Ja, klopt, je hebt gelijk’, zegt hij en kijkt met een grijns naar mij om. Ik bijt lachend op mijn nagel en kijk weer van hem weg.

Na iets minder dan een kwartier fietsen komen we bij Petra’s huis aan. We zetten onze fietsen weg, alle vier bewust van de muziek die al te horen is.

Bente en Felix blijven achter bij hun fietsen, Felix al zo aangeschoten dat hij moeite heeft met het op slot zetten van zijn fiets. Mirre en ik volgen het geluid en gaan Petra’s achtertuin in.

Daar staat een gigantische partytent met flitsende lichten en knallende muziek, een ietwat schaars aantal ballonnen en vervelend laaghangende slingers – ook al zullen ze voor het overgrote deel van de feestgangers niet zo laag lijken te hangen als ze voor mij doen, met mijn vervelende iets te lange lengte.

We stappen de partytent in, waar we meteen Petra, Lex, Daniël en Simon, Gijs en Hilde en een paar kinderen uit Petra’s klas aantreffen. Petra kijkt om zodra ze het plastic van de tent hoort kraken door ons passeren.

‘Hé! Oh, zo leuk dat jullie er ook zijn!’ zegt ze enthousiast. ‘Waar is Felix?’ vraagt Petra aan me.

Daar waar Daniël en Simon bekendstaan als het aandoenlijke koppeltje, staan Felix en ik op feestjes bekend als de twee

crackhead vrienden die altijd met z'n tweeën te spotten zijn. Als de een er niet is, voelt het beeld van de ander niet compleet.

'Hé halloooo!' roept Felix terwijl hij de partytent instormt en naast me aansluit met Bente, zo antwoord geeft op Petra's vraag. We lopen naar haar toe, feliciteren haar en geven haar onze cadeautjes. Wanneer ze ons uitgebreid bedankt heeft, kijkt ze ons met een brede glimlach aan.

'Er staat hier een koelkast, daarin staat frisdrank en dergelijke. Er is ook nog een koelbox en daar ligt dan het bier in. Er is ook sterke drank, maar doe alsjeblieft niet té gek, want ik heb echt geen zin om kots op te gaan ruimen', zegt ze en gebaart naar de drankvoorraad achter zich.

'Oh joh, maak je geen zorgen', puft Felix en doet een wegwijsgebaar, waardoor zijn lichtblauwe nagellak het licht vangt en zo kort even iedereen aandacht steelt. We lachen allemaal hard, omdat Felix juist degene is die altijd het randje opzoekt, vooral als het op alcohol aankomt.

Hij zet zijn fles sterke drank bij de andere en pakt een flesje bier uit de koelbox. 'Eentje per halfuur kan geen kwaad', zegt hij, opent het flesje met de ring om zijn middelvinger en neemt er een flinke teug van. Ik lach.

'Ja, en de rest die je er tussendoor bij drinkt', lach ik en Felix haalt nonchalant zijn schouders op.

We pakken allemaal iets te drinken en nemen plaats bij Daniël en Simon op de loungeset, waar ook Gijs en Hilde zitten en deze al intens speeksel aan het wisselen zijn met elkaar. Simon kijkt een beetje verafschuwd toe hoe de twee bezig zijn.

Felix ploft neer tussen Simon en mij en merkt dan ook de situatie op. Grijnzend pakt hij een van de kussentjes van de bank op en gooit het dan regelrecht tegen hun hoofden aan, gooit dan snel zijn ellebogen op de rugleuning en kijkt zo sluw toe. Zijn bovenbeen duwt tegen het mijne, maar ik kan niet wegtrekken door de krappe bank.

Ik lach en kijk toe hoe ze verontwaardigd loskomen van elkaar. Ik neem een slok van mijn bier. Felix' zelfvoldane blik verraad direct dat hij degene was die het kussentje heeft gegoooid.

'Het is wel de bedoeling dat jullie hier vertrekken met je kleren nog aan', zegt hij en ik spuug bijna mijn bier uit van het lachen. De groep mensen om ons heen lacht mee.

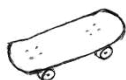
Gijs pakt het kussentje op en gooit het terug richting Felix en de alcohol heeft hem al zo beïnvloed dat zijn reflex te traag is om het

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

tegen te houden. Ik lach opnieuw wanneer het kussen met volle vaart recht tegen zijn gezicht komt en zo zijn haren uit zijn gezicht doet waaien.

‘Ik zal mijn best doen’, zegt Gijs zodra het kussen van Felix’ gezicht is gevallen. Felix grijnst opnieuw, legt zijn enkel van zijn rechterbeen op zijn linker knie en slaat dan zijn armen om mij en Simon heen.

‘Goed, dan doe ik dat ook’, zegt hij en ik begin afwezig op mijn nagel te bijten terwijl mijn ogen over Felix’ hand op mijn schouder glijden. Het is de hand waarmee hij zijn flesje bier vasthoudt en zo af en toe de koude onderkant tegen mijn arm tikt. De koordjes van het armbandje dat ik hem meer dan een jaar geleden gegeven heb kriebelen in mijn nek. Afgeleid kijk ik naar zijn blauwe nagellak terwijl ik op mijn eigen nagel bijt. De kleur is haast identiek aan de kleur van Mirres topje.

Het is net middernacht geweest en ondertussen bevindt het overgrote deel van de gasten zich aangeschoten of zat op de dansvloer. Met Mirre tegen mijn lijf gedrukt sta ik te dansen, maar kijk ondertussen de mensen op de dansvloer langs.

Mijn ogen vallen op Felix, wie alleen op de dansvloer staat te dansen. Zijn zwarte haren zitten door zijn zweet tegen zijn voorhoofd geplakt. Onze ogen kruisen en enthousiast steekt hij zijn duim naar me op. Ik glimlach terug als antwoord.

Dan komt Bente bij hem terug met twee drankjes, waarvan ze er eentje aan Felix geeft. Hij drinkt het enthousiast in één keer op en zoent haar.

Ik richt me weer tot Mirre, wie losgaat op de muziek. Ik dacht dat ik veel had gedronken, maar zij lijkt dit te overbruggen. Ze draait zich naar me om zodra ik licht mijn hand op haar kaak plaats en ze zoent me.

Adrenaline vliegt door mijn lichaam terwijl ik haar terug zoen. Mijn handen liggen nu op haar heupen, zij slaat haar handen om mijn nek. Ze zoent me nog een keer lang en breekt van me los. Een beetje wiegend op de maat van de muziek blijven we zo staan.

Mirre scant nu ook de menigte. Wanneer ik haar ogen zie stralen en haar maar al te bekende lachrimpeltjes zie, volg ik verbaasd haar

blik; Lex en Petra staan te zoenen op de dansvloer. Ik voel dat ik ook begin te glimlachen.

‘Ja! Go Lex!’ roept Mirre en steekt enthousiast haar vuist in de lucht. Ik lach.

‘Fuck Sandra!’ hoor ik Felix nu en de menigte begint te juichen. Beschaamd komen ze van elkaar los en verlegen trekt Petra Lex richting het huis. ‘Ja! *Go get a room!*’ roept Felix en we lachen opnieuw.

‘Ik ga even bij Simniël zitten’, roept Mirre opeens in mijn oor en wijst dan naar het stelletje op de loungeset. Ze lijken een beetje ongemakkelijk door de situatie die zich afspeelt om hen heen, dus ik denk dat het een goed plan van Mirre is om erheen te gaan en hen zo hopelijk een beetje uit de brand te helpen.

‘Is goed’, zeg ik en kijk toe hoe ze zich tussen de mensen door werkt om bij hen te komen en dan aanschuift. Ze praten kort met elkaar, waarbij Simon benard de situatie lijkt toe te lichten.

Vanuit mijn ooghoeken zie ik nu ook Bente naar de groep vertrekken en zich bij de menigte aansluiten. Ze neemt plaats op de grond tussen de twee banken in, zit zo op een kleine afstand van Simon. Als reactie hierop kijk ik weer de dansvloer over, zie Felix alleen staan.

Hij grijnst breed en wenkt dat ik moet komen, maar net op dat moment verandert de muziek naar de typische stamp-muziek die elk feestje minstens één keer gedraaid moet worden. Felix’ ogen lichten enthousiast op.

‘Ja! Maak plaats!’ roept hij, waardoor de dansvloer voor een deel leeggeruimd wordt. Hij wenkt mij naar het midden, waardoor ik blozend maar grijnzend hem in het midden ontmoet.

De mensen weten dat Felix en ik sinds de eerste altijd samen *jump*-video’s keken en de dansjes zijn gaan leren. Bijna elk feestje is het iemands doel geweest uit te vinden welke video’s we keken om zo de goede muziek op te kunnen zetten.

We tellen af en beginnen synchroon te springen en te schoppen en te draaien en te lachen zodra de muziek begint te bonzen. Luid gejuich klinkt om ons heen.

‘Levi!’ trekt echter mijn aandacht over de harde muziek. Het is Mirre, zittend op de loungeset. ‘Levi!’ roept ze, waardoor ik stilval in mijn passen meteen naar haar omkijk. ‘Kom!’

Snel schiet ik weer een blik naar Felix en wenk met mijn hoofd naar de loungeset als teken dat hij me moet volgen. Hij haalt zijn schouders op en begint zich naar onze vrienden te verplaatsen.

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

Beide banen we ons een weg door de menigte dronken, zwetende, dansende mensen terwijl de muziek verandert en de dansvloer zich herstelt en schuiven aan.

Wanneer Felix en ik de banken bereikt hebben, staat Daniël net op en loopt naar de achterkant van de bank, gaat zo achter Simon staan en maakt zo plaats vrij naast Mirre. Buiten adem claim ik mijn plekje op de bank naast haar, waarbij Felix zich weer tussen Simon en mij in propt. Eigenlijk is het er net te krap voor, maar beide zeggen we er niets van.

‘Simon, kom’, zegt Daniël behoed en legt zijn hand op zijn schouder. Simon knik en schuifelt naar voren om op te staan, maar hij zit een beetje klem tussen Felix en de bank. Ik ben me volledig bewust van Felix’ witte broek tegen mijn linkerbeen en Mirres blote been tegen mijn rechterbeen.

‘Doe mee met flesje draaien!’ roept Mirre in mijn oor en verbaasd kijk ik naar haar om. En dan zie ik inderdaad een flesje rondgedraaid worden op de tafel.

‘Wat?!’ roep ik verbluft en voel een mes in mijn hart gestoken worden. Is ze serieus?

‘Doe mee met flesje draaien!’ roept ze opnieuw, alsof mijn vraag gesteld werd omdat ik haar niet kon verstaan. Ik kijk naar het flesje op de tafel en zie het net tot stilstand komen. Alle blikken gaan geschrokken naar Daniël, op wie het flesje geland is.

‘Ja, kom maar hier, lekkertje!’ roept het meisje dat het flesje gedraaid heeft. Daniël schudt furieus zijn hoofd.

‘Dacht het niet! Ik doe niet mee, dat heb ik net al gezegd! Waarom denk je dat ik weg aan het gaan ben?!’ zegt hij. Simons blik is gepikeerd.

‘Kom op, doe niet zo flauw!’ roept het meisje nu. Ik zie hem in Simons schouder knijpen als hint dat hij op moet schieten, waardoor hij opnieuw aanstalten maakt om op te staan van de bank.

‘Ja doe! Echt niet. Jullie zijn bij ons komen zitten en zijn per direct met dat kut spel begonnen zonder het überhaupt te overleggen. Er wordt door mij niemand anders gezoend dan Simon. Kom, Siem’, zegt hij en begeleidt hem weg bij de bank.

Simons losbreken van de situatie biedt ons wat meer ruimte op de bank, maar op een of andere manier blijven Felix’ been en mijn been toch in contact met elkaar, zelfs nadat hij opgeschoven is. Hij staat er ook wel om bekend dat hij nogal breed kan zitten, vaak tot Bentes ergernis. Ik heb het met mijn plekje naast hem in het lokaal zelf ook al meerdere keren ervaren tijdens de lessen.

Schichtig kijkt Simon ons na en laat dan Daniël zijn hand op zijn onderrug leggen en hem een eindje van de groep leiden. Vanaf een kleine afstand kijken ze toe.

Ik wil nu ook opstaan om me van de toestand af te zonderen, maar Mirre grijpt mijn pols vast en houdt me zo tegen.

‘Kom op, Lee! Doe alsjeblieft één rondje mee!’ zegt Mirre terwijl het flesje nu door een volgende persoon wordt gedraaid.

Ik zie Bente en Felix een blik met elkaar wisselen. Felix laat het bandje van zijn ring ronddraaien terwijl Bente haar schouders ophaalt. Ze maken geen protest.

‘Mirre, we hebben letterlijk een relatie? Waarom zou ik?! Waarom zou *jij*?!’ roep ik boos en opeens wil ik huilen. Dit is niet goed. Ik doe iets verkeerd dat Mirre dit wil doen.

‘Het is maar een spelletje! Het leven is kort!’ antwoordt ze en ik ben verbluft. Vanaf de achtergrond vang ik een glimp op van een zoenend koppeltje, waarbij de jongen voor tong gaat en het meisje niet, waardoor de zoen snel en ongemakkelijk afgebroken wordt en de volgende aan het flesje mag draaien. Iemand filmt hen ondertussen en lacht hard.

‘Jouw beurt’, wordt tegen haar gezegd en verbaasd kijkt ze om. Dan kijkt ze mij weer vragend aan. Ik wil het niet. Ik kan het niet. Hoe moet ik haar hier nou weer goedkeuring voor geven? Hoe moet ik letterlijk instemmen op vreemdgaan?

Ik zwijg echter en wenk naar het flesje, waardoor Mirre breed glimlacht en er een flinke draai aan geeft. Ik voel mezelf misselijk worden. Ik moet zo toe gaan kijken hoe mijn vriendinnetje een ander gaat zitten zoenen.

Ik kijk hoe het flesje draait en draait, en dan waggelt en waggelt... en waggelt... en het staat stil... op haarzelf...

‘Ja, dat telt niet!’ roept ze gefrustreerd uit en wil nog een keer gaan draaien.

‘Niet nog een keer draaien! Je moet wachten tot de volgende beurt!’ zegt een van Petra’s klasgenoten nu. Opgelucht zucht ik.

‘Nou, dat wordt lekker jezelf zoenen, Mir’, lacht Felix nu. Mirre steekt grijnzend haar middelvinger naar hem op en zakt verslagen terug op de bank, klaar voor haar volgende beurt.

‘Nou, Lee, draaien die fles!’ zegt ze enthousiast en gebaart naar het lege flesje op tafel. Ik schud stug mijn hoofd.

‘Ik wil het niet doen’, zeg ik. Mirre kijkt me bekritiserend aan, waardoor ik zacht zucht. ‘We hebben een relatie, Mirre.’ Het lijkt

alsof ik haar aan dit feit moet herinneren, en het valt me zwaar. Hoe kan ze dit oké vinden?

‘Doe gewoon’, pusht Mirre me. Mijn ogen worden groot.

‘Kom op, Levi, niet zo flauw doen. Mirre heeft net ook gedraaid, dus ze vindt het duidelijk oké’, zegt Felix en leunt naar het lege bierflesje op de tafel. ‘Ik draai wel voor je.’

Ik kijk toe hoe zijn vingers met lichtblauwgelakte nagels het flesje vastgrijpen en een goede slinger aan het flesje geven, zo het groene glas laten tolleren op het midden van de tafel.

Mijn hart bonst in mijn keel. Ik wil eigenlijk helemaal niemand anders zoenen. Voor mij steekt een relatie zo niet in elkaar. Het doet me eigenlijk ook echt ontzettend zeer dat Mirre er wel zo enthousiast voor is; dat ze zo teleurgesteld was toen ze niemand anders kon zoenen. Bied ik haar niet genoeg dat ze andere mensen wil zoenen?

Ik houd mijn adem in terwijl ik toekijk hoe het flesje begint te waggelen en schommelen, met steeds minder vaart rond begint te draaien. Ik begin met mijn duimnagel onder het krappe randje van de nagel van mijn ringvinger te duwen.

Ik zucht diep wanneer het flesje zijn laatste, wiegelende rondje begint te maken. Wanneer het groene flesje trillend tot stilstand komt op degene naast me, kijk ik geschrokken om naar hem en begin nerveus op mijn nagel te bijten.

Felix.

Hij die het flesje überhaupt heeft laten draaien.

Mijn beste vriend. *Een jongen.*

Zijn ogen vallen meteen op mijn lippen. Hij lacht ongemakkelijk en richt een milliseconde, bijna ongezien, een blik op zijn blauwe nagellak. Als een boer met kiespijn glimlacht hij weer zodra hij naar me opkijkt.

‘*Well if it isn’t the consequences of my own actions*’, lacht hij en ik schud ontdaan mijn hoofd, kan een lach door overrompeling niet onderdrukken.

‘Dit kan ik echt niet doen. Felix is mijn beste vriend’, zeg ik en kruip naar de rand van de bank. ‘Daarbij heb ik een relatie’, zeg ik en grijp naar het flesje, wil het kapot gooien op de grond. Mijn hard klopt als een sneltrein.

‘Regels zijn regels! Geen twee keer draaien en zodra je op iemand uitkomt, moet je diegene zoenen’, zegt iemand uit Petra’s klas, waardoor ik haar verontwaardigd aankijk. Verbaasd laat ik het flesje achterwege. Alsof zij kan bepalen wat ik doe. Ik wil haar

net vertellen dat Daniël ook aan zijn zoen kon ontkomen, maar ze begint weer te spreken. 'Plus: des te langer je wacht, des te langer je moet. Als je hem nou meteen een klein kusje had gegeven, dan had je hem nu niet hoeven tongen.'

'Wat?!' brengen Felix en ik in koor uit.

'Nou, Levi, als je nog langer wacht moet het misschien naakt!' lacht Felix met overslaande stem, waardoor iedereen hem uitlacht. Zijn ogen glinsteren. 'Dan moet je me pijpen.' De groep lacht weer. Hoofdschuddend kijk ik weer naar het meisje.

'*What the fuck* is dat nou weer voor regel?' gooi ik verontwaardigd uit. Waarom heeft Mirre me hierin meegesleept? Waarom zijn tieners zo?

'Ik heb de regels niet bedacht', zegt ze en haalt als verdediging haar schouders op.

'Nou, gezien je ze zo goed kent, lijkt het haast wel zo', kat ik haar af. 'Ik mag toch verdomme zelf bepalen wat ik doe?'

Vanuit mijn ooghoeken zie ik Felix zijn nagellak inspecteren, hem eraf proberen te krabben, maar de laagjes blauw blijven intact. Hij voelt zich duidelijk schuldig voor wat hij zojuist heeft gedaan.

'Mirre, zeg dat je het er niet mee eens bent. We hebben verkering. Ik ga letterlijk vreemd zo', smee ik wanhopig en kijk naar haar om. Ze haalt klein haar schouders op.

'Kom op, Lee, het is voor de lol. En het is Felix maar!' zegt ze terwijl ze naar hem gebaart. Ik kijk kort naar hem om. Hij ziet eruit als een geschopte puppy. 'Het is niet zo alsof je een ander meisje gaat zoenen.'

'Dus? Dat maakt het niet minder vreemdgaan!' breng ik gefrustreerd uit. Hoe kan Mirre nou zo reageren?

'De zoen hoeft toch niets voor te stellen?' vraagt ze en ik voel mijn maag draaien. 'Ik kan nu toch ook Bente zoenen zonder dat het betekenis heeft?'

'Mirre, ik ga het niet doen. Felix is mijn beste vriend. Ik doe het niet. Ik val niet op jongens. Ik wil hem niet zoenen', houd ik stug vol. In mijn ooghoeken probeert Felix steeds wanhopiger de nagellak van zijn vingers te krijgen. Mirre trekt haar wenkbrauwen op, waarmee ze aantoont dat ze duidelijk niet onder de indruk is van me.

'Als jullie nog langer twijfelen, dan moet het straks echt naakt', merkt iemand op.

‘En als jij niet je bek houdt, dan sla ik hem voor je dicht’, snauw ik naar het meisje. Ze kijkt me beledigd aan. Ik kijk weer naar Mirre. ‘Ik kan het echt niet doen.’

‘Flauw’, is Mirres enige korte respons. Mijn hart zakt in mijn borst. Mirre weet dondersgoed dat ik bang ben haar teleur te stellen, dus voelt het als een steek onder water dat ze dit nu zegt. Ik wil haar niet teleurstellen, maar ik kan niet tegen mijn eigen principes in gaan.

‘Ik weet het goed gemaakt’, zegt ze dan. Mijn wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Als ik zoen met Bente, dan zoen jij met Felix.’

‘Waarom wil je zo graag dat ik met Felix zoen?’ vraag ik meteen terug. Mirre haalt haar schouders op.

‘Omdat ik niet het vriendje wil hebben dat zo flauw was om zich niet aan de regels van flesje draaien te houden’, zegt ze nonchalant. Ik zucht klein en voel een schuldgevoel omhoog kruipen over mijn nek. Zal het iets voor haar imago doen als ik het werkelijk afwijs? ‘Zo staan we quitte. Hebben we een deal?’

Vragend kijk ik om naar Felix, wie me angstig en schuldig aankijkt. Hij lijkt onzeker, overdonderd, ontdaan. Onderin mijn zichtveld zie ik hem nerveus over zijn nagels krabben, maar dan haalt hij zijn schouders op.

‘Jullie eerst, anders niet’, slaat zijn stem opnieuw over. Nerveus draait hij zijn armband rond zijn pols. *Shit*.

‘Mij best’, zegt Mirre en wenkt Bente dat ze dichterbij moet komen. Ik begin op mijn nagel te bijten terwijl ik toekijk hoe Mirre van de bank kruipt en tegenover Bente op de grond gaat zitten.

Glimlachend kijken ze elkaar aan en leunen in. Ze kussen eerst een paar keer testend, maar al snel glijden hun lippen tussen elkaar en door elkaar en om elkaar. Een zenuwachtig gevoel nestelt zich in mijn maag, waardoor ik verder op mijn nagel begin te bijten. Het doet zeer en ik kan merken dat ik eigenlijk te ver ga, maar ik kan mezelf niet stoppen. Dit moet ik zo ook met Felix gaan doen.

Ik zie hun tongen tegen elkaar botsen en voel mijn maag zich omdraaien. Dit is wat ook van Felix en mij verwacht wordt. Vanuit mijn ooghoeken kijk ik naar hem, zie hoe hij afwezig met zijn armbandje speelt terwijl hij verward naar onze zoenende vriendinnetjes kijkt.

Snel schiet ik mijn blik naar het meisje dat Mirre en Bente heel de tijd heeft staan filmen; die elke zoen heel de tijd al heeft staan filmen. Ik vraag me af wat ze van plan is met de filmpjes.

Ik kijk om naar Bente en Mirre wanneer er gejuicht wordt. Ze komen net los van elkaar en beginnen te lachen. Mirre kijkt me met een grijns aan, dan Felix.

‘Nu jullie’, zegt ze. Ik haal mijn licht bloedende vinger uit mijn mond en zucht diep. Dit is wel het laatste wat ik wil doen, maar Felix heeft de afspraak gemaakt, ertoe leidend dat ik er nu nog moeilijk onderuit kan. Misschien had ik meer moeten drinken.

Mijn ogen schieten over de menigte om me heen. Snel kruip ik omhoog van de bank en gris Daniëls bierflesje uit zijn hand, wetende dat hij het enkel voor de sier bij zich draagt en het waarschijnlijk nog bijna helemaal vol zal zitten. Ik laat mezelf terugzakken op de bank met mijn been onder mijn kont gevouwen terwijl ik gulzig drink van het lauwe bier. Ik voel Felix’ ogen in me branden. Ze haken zich vast aan mijn lippen op het flesje.

‘Hier’, mompel ik hees na mijn laatste slok genomen te hebben en reik Felix het flesje bier aan terwijl ik mijn mond droogveeg.

Hij neemt het zenuwachtig lachend aan en drinkt het flesje leeg terwijl hij me diep aankijkt. Zijn ogen glinsteren. Mijn hart bonst in mijn keel.

Mijn ogen gaan naar zijn lippen tegen het groene glas van het flesje. Mijn lippen hebben hetzelfde flesje aangeraakt. Mijn lippen moeten *de zijne* aan gaan raken. Kort wil ik nog op mijn nagel bijten, maar trek weg zodra de stekende pijn me tegemoet komt.

Felix zet het flesje weg op de grond en draait zich naar me toe. Zijn ogen branden. Ik slik een keer. Het moet nu toch echt gaan gebeuren.

Voorzichtig leun ik een klein beetje naar Felix toe. Zijn ogen scannen mijn gezicht, waarop ik als antwoord knik. Hij slaat zijn ogen neer naar mijn lippen en ik voel mijn maag een dip in de achtbaan maken. Mijn ogen glijden nu ook naar zijn mond, zijn lippen een beetje van elkaar gescheiden.

Voor ik het weet voel ik Felix’ hand in mijn nek en trekt hij me dicht naar zijn gezicht, duwt hij zichzelf dicht naar mijn gezicht. De koordjes van zijn armbandje kriebelen in mijn nek. Het is alsof ik zijn blauwe nagellak naar mijn nek kan voelen uitstralen, zijn vingers kan voelen branden in mijn huid. Ik ben me bewust van elke millimeter van Felix. Kippenvel prikkelt vanuit mijn nek naar beneden over mijn armen.

Ik sluit mijn ogen en laat mijn lippen die van Felix ontmoeten. Het contact voelt behoeft maar juist ook weer vurig, haast begerig. Felix’ lippen dagen de mijne uit voor een intense dans. Ze smaken

naar een combinatie van zoetigheid en het bier dat hij net op heeft. Als respons druk ik mijn lippen harder tegen die van hem.

Diep van binnen heb ik het gevoel dat ik de zoen van Bente en Mirre moet overtreffen, om Mirre toch nog tevreden te stellen na haar bijna teleurgesteld te hebben, waardoor ik extra diep op de zoen inga. Felix' reactie is zich licht vastgrijpen aan de korte haren op mijn achterhoofd. Het kippenvet op mijn lichaam wordt prominenter.

We laten onze lippen hun eigen wegen vinden tussen elkaar, door elkaar, om elkaar. We zoenen en zoenen. Er vliegen golven adrenaline door heel mijn lijf, maar ik weet niet of het door de alcohol komt of door onze zoen. Misschien is het wel angst wat ik voel.

'Tongen! Tongen! Tongen!' wordt er enthousiast gejuicht. Opeens ben ik me heel erg bewust van iedereen die om ons heen staat en toe staat te kijken hoe we zoenen, het meisje dat ons waarschijnlijk ook aan het filmen is. Het voelt raar om iemand zo intens te kussen terwijl een hele groep je toe staat te juichen, vooral als het je beste vriend is met wie je de act aan het uitvoeren bent. Net stonden ze nog te juichen vanwege onze dans, nu staan ze te juichen door het contact tussen onze lippen.

De menigte om me heen raakt echter meteen vergeten zodra ik Felix' tong tegen mijn onderlip voel. Hij trekt een beetje ongemakkelijk weg wanneer hij merkt dat zijn tong niet ontvangen wordt door de mijne, maar ik plaats mijn hand op zijn achterhoofd en trek hem dicht naar me toe terwijl ik hem opnieuw zoen. Ik doe een poging mijn tong in zijn mond te brengen, maar nu ben ik degene die op een gesloten paar lippen stuit.

Onze derde poging leidt eindelijk tot een begerig en ruw contact tussen onze tongen en mijn ogen rollen bijna naar boven uit genot achter mijn gesloten oogleden. Een warm gevoel begint te branden in mijn onderbuik en verhit langzaamaan van onderuit stukje bij beetje de rest van mijn bovenlichaam.

Nu pakt Felix mijn hoofd met beide handen vast en trekt me dicht naar hem toe. Onze tongen glijden opnieuw langs elkaar terwijl Felix lichtjes aan mijn haren trekt en ik zie gele sterretjes voor mijn ogen dansen door de overweldiging.

En ik wil hem ook overweldigen. Dus ik grijp met mijn ene hand zijn bovenbeen vast terwijl ik met mijn andere hand zijn kaak vastpak, zijn hoofd wat kantel en zo opnieuw mijn tong de zijne laat

verkennen. Er klinkt gejuich rondom ons, maar het enige wat werkelijk bij me binnendringt is Felix' zware ademhaling.

Ik leun een beetje terug om haperend adem te halen, waarop Felix als antwoord mijn gezicht volgt en uitademt in mijn mond terwijl hij kort wacht tot ik weer op adem ben. Zijn geduld is echter beperkt en binnen dezelfde seconde heeft hij zijn lippen alweer op de mijne gewerkt. Opnieuw duwt Felix zijn tong tegen die van mij terwijl zijn hand zich vastgrijpt aan de voorkant van mijn gele polo.

Jezus, hij weet zeker hoe hij moet zoenen. Mijn hoofd begint te tolleren en mijn benen beginnen te tintelen en heel mijn lichaam begint op te warmen. Waarom wil ik niet dat het stopt?

Gelukkig lijkt Felix het eens te zijn met deze vraag, gezien hij opnieuw zijn tong over mijn onderlip laat gaan. Ik zucht haperend in de korte tel dat onze lippen verbroken zijn voordat het nieuwe contact plaats kan vinden. Nu ben ik degene die de zoen initieert door zacht op Felix' onderlip te zuigen, mijn tong erover te laten glijden. Felix' antwoord is zijn handen die zich vastbijten in mijn haar. Ik denk aan zijn blauwe nagellak en vraag me af hoe het eruit zou zien genesteld tussen mijn kastanjebruine krullen.

Nog een keer laat Felix zijn tong die van mij ontmoeten en ik voel mezelf opnieuw duizelen. Hij weet duidelijk hoe hij dit spelletje moet spelen. Zou Mirre zich ook zo voelen als ik haar zoen? Heb ik dezelfde skills als Felix op het gebied van zoenen?

Wanneer is het gepast om te stoppen? Had het al moeten gebeuren of gaan we nog langer door? Is het raar dat we nog bezig zijn? Hebben we aan de eisen voldaan?

Opeens realiseer ik me dat ik daadwerkelijk intens Felix aan het zoenen ben en dat het niet normaal is om zoiets als beste vrienden te doen. Met een licht hoofd breek ik abrupt los van Felix, wie me verwilderd aankijkt. Kort lijkt hij me nog te willen achtervolgen voor een volgende zoen, maar lijkt dan te beseffen wat hij doet wanneer hij me diep aankijkt en laat vluchtig mijn shirt los.

Aan het aantal cameraflitsen om ons heen kan ik merken dat dat ene meisje niet meer de enige is die onze zoen heeft staan filmen en daardoor schaam ik me nog dieper voor wat ik zojuist heb gedaan. Ik kan mijn ogen echter niet van Felix halen, wie ook zijn blik niet af lijkt te durven wenden.

Overweldigd door alle gevoelens zak ik terug op mijn kont terwijl de menigte om ons heen voor ons juicht en applaudisseert. De flitsen gaan stukje bij beetje uit. Felix' ogen staan vol ongeloof,

maar al snel begint hij te schaterlachen en kijkt hij al lachend naar zijn gelakte nagels.

Mirre schudt me trots heen en weer, maar ik kijk afwezig naar Felix, wie ongemakkelijk een van zijn handen in de broekzak van zijn witte broek werkt terwijl hij de nagels van zijn andere hand inspecteert. Wanneer Mirre een kus op mijn wang drukt, schiet ik op uit mijn trance en kijk haar wazig aan.

‘Ik ben trots op je’, zegt ze en kust mijn mond, maar hij voelt verdoofd na mijn zoen met Felix.

‘Ik ga nog wat te drinken halen!’ klinkt Bente opeens.

‘Ik ook’, gooi ik er overrompeld uit en strompel achter Bente aan naar de bar.

Ik moet even ruimte en lucht hebben, me even niet meer tussen Mirre én Felix in bevinden. Mijn hoofd is overspoeld geraakt.

Bente wankelt naar de drankhoek, maar mijn zoen met Felix lijkt me in één klap ontuchtterd te hebben en laat me zo in een stabiele lijn naar de bar stappen. Ik voel me echter allesbehalve stabiel.

Ik kijk toe hoe Bente wat Hugo voor zichzelf inschenkt en pak ik zelf een flesje bier.

‘Felix zoent goed, hè?’ vraagt ze en er trekt een shock door heel mijn lijf. Ik lach ongemakkelijk, verlegen, betrapt. Zal ze opgemerkt hebben dat ik overdonderd was door Felix’ zoen?

Ze kijkt vanuit haar ooghoeken naar me terwijl ze een slok neemt. Ik kan echter alleen Felix’ blinkende ogen voor me zien terwijl hij gulzig het bier dronk voordat we zoenden. Een rilling trekt over mijn rug.

‘Tuurlijk’, antwoord ik uiteindelijk en neem dan ook een slok van mijn bier. Het smaakt echter niet meer zoals het deed voordat ik Felix’ lippen op de mijne heb gehad. De smaak roept duizenden herinneringen eraan op, zijn lippen met de vaag aanwezige smaak van bier.

‘Hoe was het om met Mirre te zoenen?’ vraag ik om mezelf een houding te kunnen geven en mijn zoen niet langer het onderwerp te laten zijn. Bente haalt haar schouders op.

‘Prima, hoor’, zegt ze en kijkt me recht aan. ‘Jullie zoen was echt *zo goed*’, zegt ze dan en ik lach beschaamd. ‘Jullie zouden echt mijn *ship* kunnen zijn.’

‘Wat?’ vraag ik verward.

‘Jullie zouden goed bij elkaar passen’, zegt ze hierop. Ik schud ontdaan mijn hoofd.

‘Beter dan jullie?’ vraag ik plagerig en Bente haalt haar schouders op.

‘Dat zeg ik niet. En denk ook maar niet dat ik hem ga afstaan aan je’, zegt ze en knipoogt. Ik lach.

‘Dat hoeft ook niet’, zeg ik en vertrek met mijn bier naar de dansvloer. Al snel komt Mirre bij me – blijkbaar niet meer geïnteresseerd in het spelletje – en beginnen we samen weer te dansen.

Ze pakt mijn hoofd met beide handen vast en zoent me. En ik probeer haar enthousiast terug te zoenen, maar elk contact tussen ons laat mijn gedachten naar Felix wegglijpen.

Wanneer ik het na een paar tellen niet meer aan kan, breek ik van haar los en knuffel haar in plaats daarvan.

‘Laten we zo naar huis gaan’, zeg ik in haar oor.

‘Is goed’, stemt ze gelukkig zonder protest in en binnen de kortste keren zijn we met Bente en Felix op weg naar huis.

Afwezig staar ik naar Felix, wie nog meer moeite lijkt te hebben met recht blijven fietsen dan op de heenweg en nog luider lijkt te zijn dan toen. Hij heeft nog een flesje bier in zijn hand, waarschijnlijk meegenomen van het feestje door het plotselinge vertrek. Het is overduidelijk dat hij rijkelijk van de alcohol genoten heeft.

Hij lijkt zich niets aan te trekken van wat er net gebeurd is, maar voor mij is het het enige waar ik aan kan blijven denken.

Wanneer Mirre en ik bij haar huis aankomen, strompelen we samen de trap op en gaan we samen in bed liggen. De alcohol in mijn lichaam zorgt ervoor dat ik meteen in slaap val.

BLAUW

HOOFDSTUK 5

LEVI

ZONDAG

♪ Question...? – Taylor Swift ♪

Het volgende moment dat ik wakker word en mijn ogen open, ben ik meteen één en al verwarring. Voor een paar tellen heb ik even compleet geen idee waar ik ben. Na een tijdje besef ik dat het Mirres kamer is.

Langzaamaan komen er wat herinneringen naar boven drijven van gisteravond, maar het zijn slechts kleine fragmenten zonder duidelijke samenhang.

Felix.

Het is een fragment waar maar al te vaak op teruggekomen wordt, maar geen duidelijk verhaal aan me lijkt te vertellen. Steeds als de climax van het verhaal lijkt te komen, vallen mijn gedachten weer stil.

Vermoeid wrijf ik door mijn ogen en kom een beetje omhoog, waardoor ik meteen door de klap van mijn kater getroffen word. Zacht kreun ik en laat mijn hoofd in mijn handen vallen. God, ik voel me werkelijk ellendig.

Met pijn en moeite kom ik uit bed en trek snel een joggingbroek en een shirt aan dat ik hier nog had liggen. Na even wat paracetamollen gezocht te hebben in de badkamer, ga ik naar beneden om een ontbijt voor Mirre en mij klaar te maken. Mijn misselijkheid wil me echter niets naar binnen laten werken.

In de keuken drink ik snel eerst wat water en neem twee paracetamollen in voordat ik het eten klaarmaak.

En denk ook maar niet dat ik hem ga afstaan aan je.

Verward schud ik mijn hoofd wanneer ik Bentes stem hoor. Waar hebben we het over gehad dat ze dit tegen me gezegd heeft? En waarom klinkt het in mijn hoofd nu zo kil, terwijl ik me er een vriendelijk gezicht bij herinner?

Zonder verder nog na te denken ga ik met twee borden eten en twee glazen vruchtensap op een dienblad naar boven en sluip Mirres kamer in. Ze is slaperig op haar mobiel bezig.

‘Hey’, groet ik haar zacht en meteen kijkt ze op.

‘Hey’, zegt ze en gaat rechtop zitten.

‘Heb je trek?’ vraag ik en plaats voorzichtig het dienblad naast haar.

‘Oh wauw, je hebt er zelfs paracetamollen bij gelegd. Je bent werkelijk een held’, zegt ze opgewekt en drukt een kus op mijn wang. Als eerste neemt ze een paracetamol, dan begint ze te eten. Ik neem een klein hapje van mijn brood en kijk haar kauwend aan.

‘Hoe voel je je?’ vraag ik. Al kauwend schudt Mirre haar hoofd.

‘Verschrikkelijk. Ik weet ook echt nog maar zo weinig van gisteravond’, zegt ze. Ik knik.

‘Ja, ik ook’, zeg ik. *Felix*.

Ik schud de gedachte van me af door een hap van mijn brood te nemen en mijn focus te leggen op niet over mijn nek gaan.

‘Ik stuur nog even mijn moeder een berichtje’, zeg ik en zet mijn bord weg. Wanneer ik mijn telefoon uit mijn broekzak van mijn spijkerbroek pak, die naast het bed op de grond ligt, word ik overdonderd door een berg aan meldingen die op mijn beginscherm op me te wachten staat. Mijn ogen schieten naar de meest recente die ik ontvangen heb.

Kevin voetbal: Wtf heb jij gister allemaal uitgespookt man?

Ik scrol door mijn oudere meldingen en voel mijn hart beginnen te bonzen zodra ik merk dat ze me stuk voor stuk een soortgelijke vraag stellen. Zowel mensen die gisteren op het feest waren als mensen die er niet waren, wat betekent dat de situatie schokkend moet zijn.

Lars voetbal: Ha homo!

Ik frons wanneer de melding mijn scherm in springt. Gehaast ontgrendel ik mijn telefoon en open mijn chat met Kevin. Wat heb ik in godsnaam uitgevreten gisteravond?

Ik: Geen idee?!

Ik: Iedereen stuurt me dit

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

Ik: Waarom???

Ik: Tientallen mensen sturen me dit maar ik heb echt geen idee waar het over gaat

Ik: Wat heb ik gedaan dat zo schokkend is dat iedereen me opeens interessant vindt?

Kevin voetbal: Ik denk dat je het antwoord wel zal vinden zodra je ook maar enige vorm van social media opent

Kevin voetbal: @k3llyh4llo heeft vgm het meeste maar je hoeft haar account niet eens te zoeken om waarschijnlijk te vinden waar het over gaat

Kevin voetbal: Het maakt ook niet uit of je snap, insta, twitter of zelfs facebook opent want er is overal wel iets geplaatst maat

Kevin voetbal: Succes ermee

Het is een meisje uit Petra's klas weet ik, maar ik kan me niet eens herinneren dat ik haar gisteravond specifiek gezien of gesproken heb.

Ik: Thnx

Snel open ik mijn Instagram en scrol door de verhalen heen. Ik stuit als eerste op Petra's profiel, waardoor ik het aanklik en zo fragmenten van gisteravond voorbij zie komen.

Vlug tik ik er doorheen. Het zijn slechts foto's of filmpjes van haar feest, niets bijzonders. Video's van dronken, dansende tieners die het naar hun zin hebben. Ik probeer mezelf op de achtergrond op te sporen, maar ik ben weinig te zien – en dat terwijl ik bij de meeste mensen toch wel aanzienlijk van lengte verschil.

Een video van Felix en mij komt voorbij, *jumpend* op de dansvloer, maar dat is ondertussen geen nieuw fenomeen meer. Ik kan bijna niet geloven dat dit de reden is dat ik zoveel berichten krijg.

Dus ik klik door. Er komen berichten op Petra's verhaal voorbij die van andere gebruikers komen, en zodra ik Kelly's naam zie, ga ik wat trager door de beelden heen. Het zijn zoenende mensen – zoenende mensen door flesje draaien.

Oh nee.

Maar het lijkt maar niet te komen. Er lijkt maar niets op mij te wijzen of iets wat shockend is. Het enige wat ik van mezelf zie is

een milliseconde waarin ik op de achtergrond aan het dansen ben met Mirre, maar ook mijn danskunsten zijn de stapel berichten niet waard. Ik ben verbaasd wanneer ik Simon en Daniël op de achtergrond zie.

Wanneer ik het volgende fragment zie, is Mirre niet langer te zien op de achtergrond. Heb ik ruzie met haar gemaakt? Is ze daarom weggelopen en is dat waarom mensen me berichten sturen? Daniël lijkt zich nu ook te verplaatsen.

Mijn hart zakt in mijn borst wanneer ik het volgende verhaal zie verschijnen. Daniël is weg van de bank, maar daarvoor zijn Felix en ik in de plaats gekomen.

Oh nee.

‘Hebben we flesje draaien gedaan?’ stamel ik, waardoor Mirre mee begint te kijken op mijn scherm. Nee, ik kan en wil niet geloven dat ik dit Mirre heb aangedaan. Ik kan en wil niet geloven dat ik een ander heb gezoend. Hoe kan ik Mirre dat aandoen?

‘Oh, wauw, ja! Nu je het zegt, weet ik het opeens weer’, zegt ze en mijn hoofd lijkt vast te lopen. Hoe kan ze er zo kalm op reageren?

‘Je hebt gezoend met Bente?!’ vraag ik wanneer ik het volgende beeld te zien krijg. In plaats van dat het verbaasd klinkt, klinkt het eerder boos, wat niet per se mijn bedoeling was. Wellicht komt het door de verontwaardiging dat we hier werkelijk aan mee hebben gedaan.

‘Haha, ja!’ zegt ze enthousiast. Fronsend kijk ik naar haar op, maar richt dan snel weer mijn blik op mijn scherm. ‘Volgens mij deed ik dat omdat...’ Ik klik naar het volgende beeld wanneer ik het niet langer aankan om Mirre een ander te zien zoenen.

‘Ik heb gezoend met Felix?!’ bulder ik wanneer mijn scherm opnieuw gevuld wordt door ons twee, deze keer verdronken in elkaar. Als reflex begin ik op mijn nagel te bijten, maar ga direct door naar een andere nagel zodra een stekende pijn me tegemoet komt.

En het moment dat ik ons zo samen zie, is ook het moment dat alle herinneringen opeens weer als één gezamenlijke en complete vloedgolf op me afkomen, me omverslaan en me overstromen, hierbij de lucht uit mijn longen slaan en me verdronken achterlaten.

Inderdaad, waar ben ik gisteravond in godsnaam allemaal mee bezig geweest?

‘Ja, jij kwam bij het draaien uit op Felix en om het gelijk te trekken, zou ik met Bente zoenen. We moesten het zelfs doen om

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

je over te halen', zegt Mirre en eet van haar brood. Verbaasd kijk ik haar aan. Hoe kan ze het uitspreken alsof het het normaalste ding ooit is om te doen? Alsof we niet beide vreemd zijn gegaan gisteren?

'Waarom heb je me niet gewoon tegengehouden?' vraag ik verward. Mirre lacht ongemakkelijk.

'Als ik het me goed herinner, heb ik je juist aan zitten moedigen en zitten pushen', geeft ze toe. Mijn ogen worden groot en opeens lijkt mijn kater *nog* onverdraaglijker.

'Mirre!' breng ik lichtelijk geïrriteerd uit. Wanneer ik mijn ogen op mijn scherm richt, zijn Felix en ik nog steeds bezig met elkaar de lippen van het gezicht te zoenen. Jezus, hoe lang blijven we bezig? Het voelt als eeuwen en het lijkt eindeloos door te gaan. Ik begin op een andere nagel te bijten.

Ik krijg kippenvel wanneer ik onze tongen tegen elkaar zie komen, gevolgd door Felix' blauwe nagellak tussen mijn krullen, zijn ring compleet verborgen tussen mijn krullen, mijn hand op zijn bovenbeen, zijn hand vastgegrepen aan mijn gele polo, zijn armbandje kriebelend in mijn nek.

Wanneer het filmpje eindelijk afgelopen is, lijkt er wel een minuut voorbij te zijn gegaan. Maar dat is nog niet het ergste. Nee, de zoen verschijnt opnieuw in beeld, maar deze keer vanuit een andere hoek gefilmd. En ik weet niet of ik mezelf een toeschouwer of de uitvoerder moet voelen, maar de kriebels door mijn lichaam maken me haast weer zo bewust van het moment als gisteren zelf.

Ongelofelijk. Ik kan er met mijn hoofd niet bij dat ik bijna een minuut lang met een jongen heb zitten zoenen – met Felix bovendien.

Waarom uitgerekend Felix van alle mensen?

Wanneer de zoen opnieuw vanuit een ander perspectief in beeld komt, bijt ik opnieuw op een andere nagel en zucht diep.

'Dit had echt niet mogen gebeuren, Mirre', zeg ik geërgerd. De hele toestand maakt mijn kater er niet bepaald beter op. 'Waarom heb je me dit laten doen?'

'Zo erg is het toch niet? Lijkt erop dat je de zoen best fijn vond', zegt ze en grijpt mijn telefoon uit mijn hand. Verontwaardigd haal ik mijn vinger uit mijn mond en houd mijn hand beledigd op naar Mirre.

'Dit gaat straks heel de school door, Mirre! Straks denkt iedereen dat ik homo ben!' zeg ik. Met opgetrokken wenkbrauwen

kijkt Mirre me aan. ‘Niet dat er iets mis mee is, maar ik ben het niet!’

‘Nou, dat is toch het belangrijkste? Dat jij van jezelf weet hoe je in elkaar steekt?’ brengt ze hier op in. Gefrustreerd zucht ik. Ze heeft gelijk, maar dit was absoluut niet wat ik op dit moment wilde horen.

Ik weet nog goed dat Daniël en Simon in het begin ontzettend getreiterd werden en ik sta er absoluut niet op te wachten om zelf dat ook te moeten doorstaan.

‘Je hebt gelijk’, stamel ik echter om haar niet teleur te stellen.

‘Mooi. En leg dan nu alsjeblieft je telefoon weg en kom bij me liggen. Ik wil knuffelen en slapen’, zegt ze.

‘Is goed’, zeg ik, zet het dienblad op de grond, sla de dekens weer over me heen en trek Mirre in mijn armen.

Kort overweeg ik nog om Felix een berichtje te sturen, maar alle andere meldingen op mijn telefoon willen me hem niet meer op laten pakken voor de rest van de dag. Mirres zachte haren kriebelen in mijn gezicht en haar bekende geur stelt me gerust.

Ik zou hier nou wel heel de dag willen blijven liggen – het liefst zelfs een paar weken, zodat mijn kus met Felix vergeten is en ik zonder problemen rond zou kunnen lopen op school.

Ik druk een kusje op Mirres schouder en sluit dan mijn ogen. Tijd om mijn roes uit te slapen.

HOOFDSTUK 6

LEVI

MAANDAG

♪ *Everybody Talks – Neon Trees* ♪

Dat zoemende geluid dat op maandagochtend aankondigt dat je uit je nest moet komen en daarmee een van de meest vervelende dagen uit de week laat beginnen, mag van mij voor eeuwig verbannen worden.

Zelfs wanneer ik mijn wekker uitgeschakeld heb, kan ik hem nog horen zoemen in mijn oor. Op dit moment zou ik het liefst mijn wekker kapot smijten tegen de muur, me omdraaien en weer verder slapen – vooral na alles wat ik dit weekend uitgespookt heb en niet goed weet wat ik vandaag moet verwachten op school.

Nadat eindelijk het zoemende geluid uitgedoofd lijkt te zijn in mijn oor, gooi ik moeizaam mijn benen over de rand van mijn bed. Ik wrijf met beide handen over mijn gezicht en kijk beduusd mijn kamer rond.

Ik ben een beetje nerveus voor wat me te wachten staat vandaag. Ook al lijken Daniël en Simon tegenwoordig totaal niet lastiggevallen te worden op school, was dat beeld in het begin van het experiment nog heel anders.

En toen kwamen de reacties alleen nog maar vanwege het simpele handjes vasthouden wat we moesten doen als eerste opdracht – waarbij de reacties nu moeten gaan komen op een extreme spekseluitwisseling die heel de school heeft kunnen ervaren via welk social media platform dan ook.

Mijn lichaam rilt elke keer als ik aan mijn zoen met Felix denk. Hoe erg het moment vervaagd leek te zijn het moment dat ik de volgende ochtend wakker werd, zo duidelijk heb ik het nu juist voor mijn ogen – voor mijn hele lichaam, als ik dat kan zeggen. Mijn lichaam lijkt zich elke vezel van Felix op dat moment te herinneren.

Gapend sta ik op en rek me uit. Ik slenter de badkamer in en gooi wat water in mijn gezicht, hoop mezelf zo wat meer op te

wekken. Wanneer ik mezelf aankijk in de spiegel, schrik ik ervan hoe dof en afwezig mijn ogen staan.

Vlug ga ik weer mijn slaapkamer in en trek een spijkerbroek aan. Ik trek dezelfde gele polo aan die ik op het feest droeg. Klein slik ik terwijl ik naar mezelf in het shirt kijk via de spiegel. Het is haast alsof ik Felix' hand nog in de stof kan zien staan.

Snel strijk ik een keer over de stof op mijn borst en schud de gedachte van me af door mijn schoenen aan te trekken, mijn schoolboeken in mijn rugzak te doen en de trap af te gaan.

In de keuken groet ik mijn moeder, die aan de eettafel haar telefoon aan het bestuderen is. Ik smeer wat brood en eet het leunend tegen het aanrecht op.

'Beetje bijgekomen van je kater?' vraagt ze zonder op te kijken. Ik lach beschaamd.

'Jawel, hoor', antwoord ik. 'Waar is Coltrui?' probeer ik snel het onderwerp af te buigen. Ik heb haar niet verteld wat zich heeft afgespeeld op het feest en het liefst houd ik dat ook zo.

'Collin heeft het eerste uur vrij, dus die ligt nog op bed', zegt ze. Voor Collin is het begrip "op bed liggen" zelden gelijk aan de definitie "slapen". Al jarenlang kampt hij met slaapproblemen en niet één arts lijkt er raad mee te kunnen.

'Ah, fijn', zeg ik en neem daarna weer een hap van mijn brood. Wanneer mijn lippen de korst van mijn brood strijken, kan ik me alleen maar bedenken dat het dezelfde lippen zijn die Felix gekust hebben, waardoor het opeens heel lastig lijkt om mijn hap eten door te slikken.

Mijn God, Levi, stop met denken.

Verward begin ik op mijn nagel te bijten terwijl ik gedissocieerd naar mijn boterham kijk.

'Zeg, Levi,' schrikt mam mijn dagdroom weg, 'ik zag gisteren eigenlijk iets en ik was een beetje verbaasd dat je me er niets over verteld had.'

Mijn hart zakt in mijn borst. Oh nee.

'Wacht, laat me het opzoeken', zegt ze en gaat vervolgens fanatiek bezig met het tikken op haar scherm. Ondertussen wenkt ze me dat ik moet komen, wat ik met lood in mijn schoenen doe.

En wat op haar scherm verschijnt, is precies wat ik niet hoopte te zien: een van de video's van Felix en mij, zoenend en wel.

Oh nee.

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

Het is de volledige video. Op *fucking* Facebook. Als een van de idioten het hier niet op had geplaatst, was het mijn moeder waarschijnlijk volledig ontgaan. Wie uit mijn leeftijdsgroep gebruikt er nou nog Facebook?

Kort schraap ik mijn keel. Nu ik de video opnieuw onder ogen moet komen, is het net alsof ik het moment voor een zoveelste keer beleef.

‘Dus, was je me nog van plan erover te vertellen?’ zegt mam en kijkt me vragend aan. En ik weet dat ze het niet vraagt omdat ze homofoob is, maar omdat haar heteroseksuele zoon – die immers een vriendinnetje heeft – met zijn heteroseksuele beste vriend zit te zoenen – die net zo goed een vriendinnetje heeft.

‘Is er toevallig een uitleg voor?’ vraagt ze en opnieuw schraap ik mijn keel terwijl ik op mijn al-te-korte-nagel begin te bijten. ‘Voordat ik dadelijk zelf de situatie in ga vullen en zo wellicht verkeerde dingen aanneem.’

‘We waren dronken, mam. Mirre wilde per se aan een potje flesje draaien meedoen–’

‘Flesje draaien?’ vraagt mam me verbijsterd en ik zucht, want eigenlijk voel ik mezelf er precies hetzelfde over.

‘Ja, ik weet het. Eigenlijk wilde ik het ook niet, maar ik zou Mirre anders echt teleurgesteld en vernederd hebben’, stamel ik. Mam schudt haar hoofd, maar ik praat snel verder voordat ze er iets op tegenin kan brengen.

‘Felix draaide uiteindelijk voor me en zo kwam het flesje op hem uit. Toen gebeurde dit. Niets bijzonders. Gewoon een stomme zatte zoen tussen twee stomme zatte vrienden’, ratel ik. Mam knikt en speelt de video opnieuw af. Stomverbaasd kijk ik ernaar, maar vlucht dan snel weer naar het aanrecht en begin mijn lunch klaar te maken.

‘Duidelijk’, mompelt ze nog, maar ik blijf maar keer op keer het geluid van de video horen, alsof ze zichzelf ervan moet overtuigen dat ik net niet tegen haar heb staan liegen en er niet meer achter de zoen steekt.

Nadat ik mijn lunch in mijn tas heb gedaan, ga ik zo snel mogelijk naar boven om mezelf klaar te maken en zo eindelijk uit mams buurt te zijn. Als eerste poets ik mijn tanden, daarna begin ik aan mijn haar.

Wanneer ik mijn krullen een beetje vochtig maak en ze zo wat geordender probeer te maken, schieten opnieuw beelden van de zoen aan mijn ogen voorbij – Felix’ blauwe nagellak tussen mijn

bruinoranje krullen. En ook de kleine trekjes aan mijn haar doen me weer aan de kus denken, maar ze zijn slechts een kleine fractie van de sensatie die Felix' handen daar opleverden.

De deurbel is er om me uit mijn gedachten op te schrikken. Snel doe ik nog wat deodorant op, gevolgd door wat parfum en ga dan de trap af. In de gang pak ik snel mijn rugzak op en open de voordeur. Mirre verschijnt.

'Ik ben het niet gewend dat ik aan moet bellen', zegt ze met haar bekende zachte glimlach.

'Ja, ik had me een beetje verslapen', lieg ik en verlaat snel het huis.

Vlug druk ik een kusje op haar lippen, maar kijk haar verward aan wanneer Felix daarbij door mijn gedachten rent. Haar vragende blik laat me betrappt voelen. Zou zij ook aan Bente gedacht hebben het moment dat mijn lippen de hare raakten?

Ik besluit mijn gedachte niet concreet te maken door hem in te houden.

We stappen op onze fietsen en beginnen richting de kruising te fietsen, waar we vervolgens verder zullen fietsen met Felix en Bente.

De vogeltjes tjilpen al vrolijk, maar het maakt mijn humeur er niet per se beter op. Vaak staat maandagochtend voor mij gelijk aan hel.

'Nog last van je kater?' vraag ik Mirre.

'Nee, gelukkig niet!' zegt ze en ik lach. 'Jij?'

'Ik voel me wel nog steeds een beetje misselijk', antwoord ik en haal mijn schouders op.

'Oh, vervelend', reageert Mirre hierop en knijpt zacht in mijn bovenarm. Met een warme glimlach kijk ik haar aan in haar bruine ogen, maar mijn hoofd keert zich meteen om wanneer ik merk dat we de kruising naderen.

Wanneer mijn ogen erop vallen, zie ik dat Felix en Bente er inderdaad al staan te wachten.

Zodra ik oogcontact met Felix maak, gaat er meteen een schok door mijn lijf en het enige waar ik aan kan denken is onze zoen van afgelopen zaterdag. Het filmpje speelt zich voor mijn ogen af terwijl ik naar hem staar, alsof ik zelf een toeschouwer was die avond.

'Hallo?' klinkt Mirre terwijl ze in haar vingers knipt recht voor mijn gezicht. 'Aarde aan Levi', zegt ze, waardoor ik uit mijn trance schrik en haar verward aankijk. Ze giebelt erom.

‘Lukt het allemaal? Kan je het zien?’ vraagt ze terwijl ze vlug een blik naar Felix schiet. Ondertussen steken we de kruising over en groeten het koppeltje enthousiast. Ze gaan voor ons fietsen. Het verwacht me kort, omdat Felix normaal altijd naast me komt fietsen. Maar ik besluit het te laten gaan, opgelucht dat ik niet direct geconfronteerd hoef te worden met hem.

‘Ja,’ stamel ik betrapt, ‘ik dacht even dat ik mijn scheikundeboeken vergeten was.’

‘Levi, het is maandag. We hebben nooit scheikunde op maandag’, lacht ze. Mijn hoofd wordt rood.

‘Oh’, stamel ik weer. ‘Dan is dat alleen maar mooi.’ Mirre schudt lachend haar hoofd.

‘Wat jij wil.’

Afwezig kijk ik naar Felix’ achterhoofd, waarop zijn zwarte haren licht meebewegen met de wind. Ik vraag me af of onze zoen ook het eerste was waar Felix aan dacht zodra hij mij zag. Of zijn maag ook een dip maakt wanneer hij me aankijkt. Of hij ook als eerste aan onze zoen denkt wanneer mijn naam genoemd wordt.

Mirre, Felix en Bente houden een opgewekt gesprek met elkaar, maar ik kan mezelf er niet toe zetten me erop te focussen en mee te doen.

Wanneer we aankomen op school, zet ik slordig mijn fiets weg in de rekken en loop alleen naar binnen, wat ik normaal nooit doe. Ik moet gewoon even aan mijn gedachten zien te ontsnappen, en dat lukt niet als ik bij mijn vrienden ben – vooral niet bij Felix. Mijn hoofd blijft anders maar malen.

Bij mijn kluisje aangekomen begin ik tussen mijn boeken te rommelen. Ik voel me echter zo gedesoriënteerd dat ik niet eens weet waar ik naar zou moeten zoeken.

Fronsend laat ik mijn ogen langs de boeken in mijn rugzak gaan en trek ze stuk voor stuk een paar centimeter omhoog om te kijken voor welk vak ze dienen, om zo hopelijk mijn gedachten op iets concreets te kunnen richten.

‘Hé, Levi,’ klinkt Mirre opeens naast me, waardoor ik haar geschrokken aankijk, ‘alles oké? Waarom was je zo snel weg?’

‘Sorry, ik wilde even kijken of ik mijn scheikundeboeken in mijn kluisje had liggen’, lieg ik. Mirre lacht en gaat op haar tenen staan en strekt haar arm uit om door mijn haren te woelen.

‘Levi, sukkeltje, we hebben vandaag geen scheikunde’, zegt ze opnieuw. Verstomd kijk ik haar aan.

‘Sorry, ik ben gewoon een beetje in de war met de dagen’, zeg ik uiteindelijk, maar haal mijn ogen van Mirre af zodra ik Felix en Bente achter haar zie naderen.

Mijn God, ik heb hem gezoend dit weekend.

‘Yo, we waren je kwijt, man’, zegt Felix en leunt nonchalant tegen de kluisjes aan. Zijn ogen scannen mijn gezicht. Wat zou hij denken?

‘Ja, sorry. Ik was voor niets aan het zoeken naar mijn scheikundeboeken’, zeg ik en onderbreek ons oogcontact door wat boeken in mijn kluisje te plaatsen. Hij lacht.

‘Heeft de alcohol je brein zo erg aangetast?’ zegt hij. Ik schud beduusd mijn hoofd, lach ongemakkelijk mee.

Nee, jij.

‘Ik denk het ja’, antwoord ik lachend maar bijtend op mijn nagel en hierdoor lachen ook Mirre en Bente. Nadat ik mijn kluisje heb gesloten, lopen we met z’n vieren naar de aula.

Mirre en Bente lopen een klein stukje voor Felix en mij, wij slenteren er een beetje achter. Voorzichtig kijk ik vanuit mijn ooghoeken naar hem, en precies op dat moment kijkt hij naar mij. Betrapt kijk ik weg. Net wanneer ik wil gaan praten, klinkt er een jongen luid door de aula.

‘Hé!’ verbaasd kijken Felix en ik naar waar het geluid vandaan komt. ‘Daar zijn de twee homo’s!’ Het is een onbekende jongen, maar zijn uitstraling belooft niet veel goeds.

‘Houd toch je bek’, snauw ik terug en loop vlug door naar Mirre. Felix zoekt als uitweg een andere route tussen de tafels door en verdwijnt snel tussen de mensen.

Bente wordt aangesproken door een van de mensen uit Petra’s klas, waardoor Mirre en ik met z’n tweetjes doorlopen.

Ik voel dat iemand ons volgt en ook Mirre lijkt het te merken. Nerveus voel ik met mijn duim van mijn linkerhand aan de korte nagel op mijn ringvinger, wat voor een kleine steek zorgt.

Iemand wringt zich tussen Mirre en mij in en loopt met ons mee. Woest kijk ik naar de jongen om, maar hij kijkt niet eens naar me; zijn ogen zijn gefixeerd op Mirre.

‘So hé,’ zegt hij terwijl hij zijn arm om haar schouder slaat, ‘die zoen van jou met dat andere wijf was echt *fucking* geil. Ik heb me er heerlijk op afgetrokken’, zegt hij en woest trek ik zijn arm van Mirres schouder af terwijl Mirre hem verafschuwd duwt.

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

‘Leer vrouwen eerst maar eens te respecteren voordat je ze aanspreekt, gast. *What the fuck*, man?’ zeg ik boos. Verontwaardigd kijkt hij naar me om en kijkt me dan walgend aan.

‘Jij moet je tering bek houden, tering flicker. *What the fuck*, man’, spuugt hij mijn eigen woorden terug in mijn gezicht. ‘Een andere jongen zoenen. Echt walgelijk. Vuile nicht’, snauwt hij, duwt me klein en loopt snel door.

Verward kijken Mirre en ik hem na. Licht pak ik haar hand vast en kijk haar bezorgd aan.

‘Gaat het?’ vraag ik zacht. Ze haalt haar schouders op.

‘Jawel, het is maar een stomme vuilak’, zegt ze en ik knik. Zijn woorden blijven bij mij echter wel rondspoken. Geërgerd schuiven we aan bij de rest van de klas, waar Felix ondertussen ook zit.

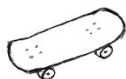
Mijn ogen glijden naar zijn handen, die zijn blauwe mobiel stevig vasthouden terwijl hij op het scherm tikt. Er voelt iets niet juist aan. Pas wanneer ik volledig besef dat hij geen nagellak draagt, valt het op zijn plek waarom zijn handen er opeens zo raar en anders uit zien. Ik kan me niet herinneren wanneer ik hem de laatste keer zonder nagellak gezien heb.

‘Hé, je hebt geen nagellak op’, merk ik op en wijs naar zijn vingers. De kleine restanten blauw tonen aan dat hij de kleur er haastig af heeft gehaald. Verlegen en betraptd kijkt hij naar me op, dan kijkt hij naar zijn vingers.

‘Ja, ik wist niet zo goed welke kleur ik moest gebruiken’, slaat zijn stem over. Hij laat zijn mobiel op de tafel vallen en begint een van de restantjes blauw weg te krabben.

‘Oh’, reageer ik hierop. ‘Je droeg vaak rood de laatste maanden, toch? Waarom heb je dat niet gewoon gedaan?’ vraag ik en gecompliceerd kijkt hij me aan.

‘Het blauwe stond je ook goed, hoor’, stamel ik dan en begin op een van mijn nagels te bijten. Ik kan me de kleur echter bijna alleen nog maar tussen mijn haren voorstellen. Zijn ogen vallen naar mijn gele polo, maar hij zwijgt en hij krabt ongestoord de laatste overblijfselen van de kleur weg.

Wanneer we een aantal lessen hebben gehad, loop ik alleen op de gang. Felix loopt een aantal stappen voor me. Zwijgend kijk ik

toe hoe hij zijn handen door zijn zwarte haren haalt, word zo weer herinnerd aan het feit van zijn onbedekte nagels.

Schaamteloos loopt hij langs de leerlingen op de gang, lijkt zich niets van hen aan te trekken, maar ik daarentegen kan me enkel aangestaard voelen. Het wil me in elkaar laten kruipen, me mezelf zo klein mogelijk laten maken – wat nogal een lastig feit is gegeven dat ik boven bijna alle leerlingen uitsteek.

Ik kijk toe hoe Felix langs de jongen loopt die Mirre en mij vanochtend lastigviel, houd even mijn adem voor hem in. De jongen doet echter niets, waardoor ik opgelucht adem haal.

Ik recht een beetje mijn schouders en loop door, volg zo Felix' voorbeeld. Zodra ik in de buurt van de jongen kom, richt ik toch mijn ogen naar de grond.

Wanneer ik echter langs de jongen kom, zie ik hem te laat zijn voet uitsteken en struikel over zijn enkel. Wonder boven wonder weet ik overeind te blijven en kijk kwaad naar hem om.

'Och, daar ging het homootje bijna onderuit', zegt hij met een scheve grijns. Zonder verder nog aandacht aan hem te schenken ga ik de trappen af. Aan de manier van schaterlachen kan ik horen dat de jongen en zijn vrienden me volgen.

Ik krijg een duwtje in mijn rug wanneer ik bijna halverwege de trap ben, waardoor ik mijn pas moet versnellen om niet de trap af te vallen.

'Heb je een beetje last van je evenwicht, flikker? Misschien is die stijve lullen in je strot steken niet zo goed voor je evenwichtsorgaan', schatert hij en zijn vrienden lachen hard mee. Woest kijk ik naar hem om.

'Je evenwichtsorgaan zit in je oor, idioot', snauw ik. Kort houd ik zijn blik vast voordat ik het contact verbreek. De verblufte blik in zijn bruine ogen geeft me wat voldoening.

Het gevoel van voldoening ebt echter langzaam weg wanneer ik merk dat de jongen me nog altijd blijft volgen.

'Ons homootje', hoor ik hem zeggen, dichtbij genoeg om mezelf om te draaien en hem een stomp te kunnen geven zonder mezelf daarvoor uit te hoeven strekken.

'Houd toch je bek man. Ik heb een vriendinnetje', snauw ik zonder naar hem om te kijken.

'Ja, daarover gesproken: waar is je baard?' vraagt hij. Dit is het moment dat ik fronsend naar hem omkijk.

'Waar heb je het over?' zeg ik.

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

‘Oh wauw, je weet dus niet eens hoe het concept heet waar je mee bezig bent?’ vraagt hij met een triomfantelijke grijns. Verward kijk ik hem aan en zwijg. ‘Wauw, triest. Een baard is een chick die je als “vriendinnetje” gebruikt om te verbergen dat je homo bent. Dus, waar is je baard?’

‘Mirre is helemaal geen baard. Ik hoef ook geen baard, want ik ben helemaal niet homoseksueel’, zeg ik kortaf. De jongen grijnst en trekt zijn wenkbrauwen op.

‘Ja? Zou je dan ook met haar gehad hebben als dat experiment er niet was geweest?’ zegt hij en verbluft val ik stil.

Mijn gedachtenstorm die opwaaide tijdens het vormen van de koppeltjes laat nu ook een kleine wervelwind achter in mijn hoofd, maar ik stuur hem snel een andere kant op voordat hij van alles in mijn denkproces vernielt.

‘Natuurlijk. Ik koos haar omdat ik haar daarvoor al leuk vond’, antwoord ik en wil nerveus op mijn nagel bijten, maar onderdruk de dwang.

‘Tuurlijk, *faggot*, als je het zelf gelooft’, zegt hij, duwt me en loopt door. ‘Veel plezier nog met je smerige vriendjes, bruinridder’, roept hij tenslotte en laat me zo verdwaasd alleen achter.

Stomverbaasd stop ik met lopen en kijk de lachende jongens na. Waarom doet hij dit? Ik heb een vriendinnetje; de hele school weet het. Ik val niet op jongens.

Waarom wordt het alleen bij mij gedaan? Waarom laat hij Felix wel met rust? Felix heeft net zo goed een jongen gezoend in het filmpje. Hij is de oorzaak voor de zoen zelfs. Hij is de andere helft van het hele gebeuren, en dat besef ik maar al te goed – de rest zou het ook moeten beseffen.

Ik wist dat ik die zoen niet uit had moeten voeren.

MIEKE Y. VAN DIJK

HOOFDSTUK 7

FELIX

DINSDAG

♪ *Games People Play – The Alan Parsons Project* ♪

Ik sta op en laat mezelf meteen weer op mijn bed vallen. Mijn motivatie om naar school te gaan ligt ergens dichtbij de aardkern, te verbranden tot as om vervolgens nooit meer hersteld te worden.

Ik wrijf stevig met mijn handen door mijn ogen tot op het punt dat ik gele vlekken voor mijn ogen zie komen, gevolgd door blauwe sterretjes en glinsteringen. Diep zucht ik terwijl ik stop met het wrijven door mijn ogen, laat zo langzaam het beeld van mijn kamer om me heen weer tot me komen. De afgelopen dagen zijn verwarrend geweest, mede mogelijk gemaakt door de zoen die ik met Levi heb gedeeld.

Levi zoenen voelde als vallen van een klif – bevrijdend, maar tegelijkertijd ook ontzettend beangstigend.

Hart-versnellend, maar ook hart-stoppend.

Een adrenalinekick, zowel positief als negatief op hetzelfde moment. Het gevoel dat je maag oplevert wanneer je naar beneden kijkt voordat je een diepe duik in een achtbaan maakt; zowel zenuwen voor de angst die je te wachten staat als enthousiaste kriebels voor de pret die het je op gaat leveren.

Tijd-vertragend, omdat ik voor mijn gevoel letterlijk alles voor mijn ogen kon zien afspelen, maar ook weer tijd-versnellend, omdat het moment veel te vlug over leek te zijn.

Vernieuwend, maar op een of andere manier toch bekend.

Een vrije val die misschien al iets eerder was begonnen dan het moment dat ik per ongeluk over de richel de klif in struikelde.

En ik heb het gevoel dat ik nog steeds niet geland ben van mijn val.

En ik haat het want voor Levi leek het niet veel te doen. Het moment dat het contact tussen onze lippen langer dan twee seconden verbroken was, stond hij meteen met Bente op en ging

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

iets te drinken halen. Voordat ik het wist, stond hij alweer met Mirre te zoenen op de dansvloer.

Ik probeerde het van me af te zetten door nog wat meer alcohol tot me te nemen, maar de black-out daarvan is nooit gekomen. Zelfs een intense zoen met Bente wiste de kus met Levi niet uit mijn hoofd. De volgende ochtend was ik me er nog altijd volledig bewust van wat de avond daarvoor had plaatsgevonden en besepte ik al te goed dat ik nog steeds die klif in aan het vallen ben.

En ik weet niet goed wanneer ik de landing kan verwachten en hoe goed ik daar van af ga komen.

Traag adem ik uit in de hoop dat ik me ergens anders heen kan teleporteren. Ergens waar ik geen zorgen en verantwoordelijkheden aan mijn hoofd heb. Ergens waar ik misschien nooit zo dicht naar die rand van die klif was gelopen en me erin had laten storten zonder een tweede keer na te denken.

Ik doe nog een poging om op te staan. Deze keer laat ik mezelf niet opnieuw vallen en sla meteen de dekens op mijn bed dicht om de verleiding om terug te gaan liggen te verkleinen.

Twijfelend pak ik het lege bierflesje op van mijn nachtkastje. Het is het flesje waar Levi en ik samen uit gedronken hadden. Nadat Levi weggestormd was om drinken te halen, had ik het opgepakt en de rest van de avond bij me gehouden. Thuis aangekomen had ik het omgespoeld en op mijn nachtkastje gezet. Traag breng ik het groene glas naar mijn neus, maar Levi's geur is er niet op te bekennen.

Beschaamd en verward schud ik mijn hoofd en zet het flesje weer neer op mijn nachtkastje. Snel kleed ik me aan en kijk op mijn telefoon.

Leviworst: Ik fiets vandaag niet mee want ik moet naar de tandarts

Leviworst: Mijn verstandskiezen moeten getrokken worden

Babe ♥: Oh damn

Mirre: nee shit man

Mirre: kunnen we dan nog wel zoenen de komende dagen?

Leviworst: Hahahahahaha sukkel

Leviworst: Natuurlijk wel

Babe ♥: Kom je vandaag wel naar school?

Leviworst: Ja ik ben er in de grote pauze weer

Vluchtig scannen mijn ogen de berichtjes, maar ik probeer ze met niet al te veel diepgang te lezen. Grijnzend begin ik te typen.

Ik: Oh god Levi houdt zo alleen maar minder verstand over
Leviworst: Zeer bedankt, Obelix

Ik: Met alle liefde, Leviworst <3

Klein slik ik wanneer ik het berichtje heb verstuurd. Ik besteed er echter snel geen aandacht meer aan wanneer ik zie hoe laat het al is en ik eigenlijk al geneigd ben te laat te komen als ik nu niet een beetje vaart kan maken.

Ik besluit mijn ontbijt over te slaan en meteen mijn tanden te gaan poetsen, om zo hopelijk niet al te laat voor Bentes deur te staan. Ze heeft maar al te graag dat alles volgens haar schema verloopt en heeft nog wel eens de neiging gefrustreerd uit te vallen tegen me als ik dat plan niet volg. Ik kan het haar ook niet echt kwalijk nemen vanwege haar autisme.

Ik wist dat ik niet te lang in bed had moeten blijven piekeren, maar mijn gedachten namen de overhand. Zoekend kijk ik mezelf aan terwijl ik grof en hardhandig mijn tanden poets. Ik weet niet of ik klaar ben voor deze nieuwe schooldag.

Ik spuug mijn tandpasta uit en probeer mijn zwarte haren een beetje in model te krijgen. Mijn ogen zijn echter niet gericht op waar mijn handen mee bezig zijn, maar scannen afwezig mijn gezicht.

Puzzelend kijk ik naar mijn donkere sproeten, die ik vroeger nog altijd bedekte omdat ik erom gepest werd. Het was een harde gewoonte om af te leren, maar ik heb wat meer zekerheid in mijn eigen huid weten te vinden.

Mijn ogen dwalen over het kleine beetje acne dat begint op te spelen op een van mijn wangen en opeens voel ik weer de dwang om mijn huid af te dekken met make-up, maar ik duw mezelf snel van de spiegel af en ga de badkamer uit.

‘Shit’, sis ik wanneer ik zie dat ik te laat ben. Kom op, Felix, *get your shit together*.

Met mijn rugzak op mijn rug storm ik de trap af, waar Brutus en Idefix me enthousiast bespringen.

‘Nee, jongens, nu even niet’, mopper ik en ga snel de deur uit met een wanhopige poging de twee honden in de gang te laten, ze

niet ook nog eens te laten ontsnappen en daarmee nog meer tijd te verliezen. Ik slaag erin en vertrek zonder jas de deur uit. Hoewel het elke dag steeds warmer begint te worden, is het toch net iets te fris om zonder jas van huis te gaan. Ik schud het echter van me af en spring op mijn fiets.

Nu ik een paar minuten te laat ben, is het korte stukje tussen Bentes huis en mijn huis elke meter te lang. Ook al zijn we praktisch bijna burens van elkaar, het voelt nu alsof ik helemaal naar de andere kant van de stad moet fietsen om haar te bereiken.

Op mijn korte stukje erheen probeer ik allerlei redenen te verzinnen om uit te leggen waarom ik te laat ben, maar ze komt al te snel in beeld voordat ik er een duidelijk besluit over heb kunnen maken.

Ze staat een beetje ongeduldig te wachten naast haar fiets en stapt meteen op zodra ze mij ziet. Nerveus kijk ik haar aan, bang voor hoe ze zal reageren.

‘Sorry’, stamel ik meteen wanneer ze naast me fietst.

‘Je bent een beetje laat, hè?’ zegt ze hierop. Diep haal ik adem en zucht door mijn neus. Ik draai aan mijn ring.

‘Ja, sorry. Het brood was op dus ik moest iets anders vinden om te—’

‘Maar goed. Goedemorgen’, praat ze over me heen. Verbijsterd kijk ik haar aan. Ze richt haar ijsblauwe ogen op me en zet haar glimlach met scherpe mondhoecken naar me op. Wat?

Klein slik ik en glimlach ook. Ik weet dat ze diep van binnen nu eigenlijk echt boos op me is, maar ze dit niet wil laten merken. Ik ben bang dat ik het nog een keer terug ga horen als we alleen zijn.

‘Goedemorgen’, stamel ik en druk onhandig een kusje op haar wang.

In stilte fietsen we door naar de kruising, waar we op Mirre en Levi zullen wachten.

Al snel komen we aan en stappen half van onze fietsen af. Ook Mirre en Levi zijn te laat. Verveeld tik ik op mijn fietsbel en kijk afwezig de straat langs terwijl ik probeer te bedenken hoe ik het goed kan maken bij Bente. Ik denk dat ik wel weet wat ze het liefst zou willen.

Zodra Mirre alleen aan komt fietsen, herinner ik me weer dat Levi er in de ochtend niet bij zal zijn. Een golf van teleurstelling slaat in mijn gezicht.

Mirre is bijna vijf minuten te laat, maar op haar en Levi zal Bente om een of andere reden nooit boos worden.

‘Hoi!’ roept Bente enthousiast terwijl ze opstapt en zwaait wild naar haar. Ook Mirre en ik groeten elkaar, waarna ik Mirre plaats laat nemen naast Bente en me zo een beetje afzonder van hen.

Ik baal er oprecht heel erg van dat Levi er nu niet bij is, maar ik probeer me te mengen in Bentes en Mirres gesprek.

Wanneer ik hoor dat ze het over een outfit van een meisje op Petra’s feest hebben, word ik echter meteen in een ander universum gezogen en krijg niets meer binnen van hun gesprek.

Hun gesprek brengt me terug naar de avond zelf – heel specifiek, het moment dat ik aan het flesje had gedraaid en daarmee mezelf met een zoen met Levi had opgezadeld.

Mijn denkproces tijdens de zoen was een hele factor zichzelf. Het eerste wat ik kon denken was dat zijn lippen zo goed voelden tegen de mijne, daarna begon ik hem te vergelijken met Bente. Ik begon verwikkeld te raken in de zoen, letterlijk en figuurlijk, en eigenlijk wilde ik niet dat het stopte. Pas toen meer dan driekwart van de zoen geweest was, begon ik stil te staan bij de verwarrende gevoelens die ons contact opleverde.

Toen Levi definitief loskwam van me, kon ik mijn lach van ongeloof niet inhouden, overdonderd door het feit dat na jaren vriendschap ik een zoen met hem gedeeld had.

Wanneer we aankomen in de fietsenstalling van de school, realiseer ik me dat ik de gehele fietsrit heb zitten dromen.

Ik zet mijn fiets weg en doe hem haastig op slot wanneer ik merk dat Bente en Mirre op me staan te wachten. Samen gaan we naar binnen, maar ik ga alleen naar mijn kluisje. De afwezigheid van Levi de eerste paar uren helpt me niet per se heel veel met mijn motivatie.

Terwijl ik wat van mijn boeken in mijn kluisje schuif, denk ik opnieuw aan mijn zoen op het feestje. Ik vind het niet alleen vervelend dat het filmpje de hele school door is gegaan vanwege de dingen die nu geroepen worden naar ons, maar het zit me ook dwars omdat ik eigenlijk gehoopt had dat het wat meer tussen Levi en mij zou blijven – ook al stond er een hele groep mensen om ons heen – en dit momentje tussen ons niet een heel fenomeen geworden zou zijn. Het had niet bekend gemaakt te hoeven worden voor de hele school, en waarschijnlijk voor ook nog zoveel meer mensen daar omheen.

Kort kijk ik naar de rode nagellak die ik gisteren na school had aangebracht wanneer ik een van mijn boeken in mijn kluisje zet,

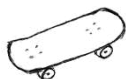
40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

maar de kleur is niet lang intact gebleven – er zijn al verschillende hapjes en stukjes van de nagellak verdwenen.

Gehaast krab ik het laatste beetje verdwaalde blauw weg, dat tevoorschijn komt onder een van de missende rode stukjes. Ik inspecteer de rest van mijn nagels op nog meer blauw, maar vind niets meer open en bloot.

Ik sluit mijn kluisje en loop door de gangen richting de aula. Zodra ik de ruimte binnenloop, maak ik mezelf meteen alert. Gisteren werden er al verschillende opmerkingen naar Levi en mij geslingerd, dus het is beter om mezelf daar voorlopig voor op mijn hoede te houden.

Er wordt een keer niet te hard “*faggot*” naar me geroepen, maar tot mijn geluk blijft het daarbij. Dit betekent echter niet dat ik al het staren en fluisteren niet opmerk.

Na een groot deel van de lessen vandaag alleen in het lokaal te hebben gezeten, bevind ik me in de aula voor de grote pauze. Met Mirre, Daniël en Simon tegenover me en Bente rechts van me scroll ik door mijn telefoon, nog altijd aan het wachten tot Levi er weer is.

Mirre en Bente hebben het over een make-up merk en houden een gesprek over welke kleur lipstick wie het beste zou staan. Daniël is aan Simon uit aan het leggen hoe het klasement eruit ziet voor Daniëls team en welke wedstrijden ze sowieso zouden moeten winnen.

Ik leg slapjes mijn rechterarm om Bente heen en kijk mee op haar scherpje. Verschillende kleuren lippenstift komen voorbij.

‘Die zou je mooi staan’, zeg ik en wijs een warme, rode kleur aan. Glimlachend kijkt ze me aan.

‘Ja, dat dacht ik ook. Past bij mijn ketting. Of hij past bij je nagellak’, zegt ze. Kort speelt ze met de ring om mijn middelvinger. Ongemakkelijk lach ik en kijk naar mijn nagels, waar alleen nog maar meer beschadigingen zijn opgetreden bij de rode kleur.

‘Misschien moet ik hem zelf maar gaan dragen’, zeg ik en kijk met een flauwe grijns naar haar op. Ik begin met mijn been te stuiten, wat Bente probeert te stoppen door haar hand op mijn knie te leggen. Bente lacht en Mirre grijnst ook.

‘Zou je zeker goed staan’, zegt Mirre. Triomfantelijk glimlach ik.

‘Weet ik’, zeg ik en hierdoor lacht iedereen aan de tafel mee. Ik stop echter abrupt met lachen wanneer ik een luide stem door de aula hoor roepen.

‘Hé, daar hebben we onze homo!’ klinkt er, waardoor ik geschrokken omkijk, bang dat mijn opmerking gehoord is en het daarom geroepen werd. Mijn ogen vallen meteen op de jongen die eerder Levi en mij nageroepen heeft. Zijn focus is echter niet op onze tafel gericht.

Mijn ogen vallen op Levi, wie net de aula in is komen lopen. Met een lastige glimlach kijkt hij ons aan.

‘Yo’, mompelt hij wanneer hij bij ons staat. Zijn wangen zijn gezwollen en hij lijkt een beetje dof. Ik begin te lachen om het aanzicht en haal mijn arm weg bij Bente.

‘Is het een beetje gegaan?’ vraag ik terwijl ik toekijk hoe hij links van me gaat zitten.

‘Ja, was prima hoor. Alleen begint de verdoving nu uit te werken en dat merk ik wel. Plus mijn wangen kunnen dus echt vijf dagen gezwollen blijven’, zegt hij en ik lach. Ik ga wat breder zitten, waardoor mijn rechterknie tegen Bentes bovenbeen valt en mijn linkerknie tegen Levi’s bovenbeen. Normaal als het gebeurt in het lokaal trekt hij niet weg, maar nu schuifelt hij ongemakkelijk zijn been weg. Beduusd kijk ik naar zijn gezicht.

‘Heb je nog watten in je mond?’ vraagt Mirre, waarop Levi zijn hoofd schudt. We lachen allemaal om hoe dik Levi’s wangen eruit zien.

‘Deed het zeer?’ vraagt Mirre terwijl ze over de tafel heen naar hem reikt en licht zijn opgezwollen wang streelt.

‘Het begint nu zeer te doen’, antwoordt hij en Mirre knikt. Ze duwt zichzelf omhoog tegen de tafel, leunt eroverheen en drukt een kusje op Levi’s dikke wang, eerst links en dan rechts.

‘Een beterschapskusje’, zegt Mirre en gaat weer zitten. Met stralende ogen kijkt Levi haar aan.

Levi en ik kijken tegelijkertijd om wanneer we een grote schim in onze ooghoek zien verschijnen. Het is de jongen die net de opmerking naar Levi riep. Mijn hart zakt een beetje in mijn borst. Ik ga weer recht zitten en voorkom zo nog een kans dat mijn been contact zal maken met dat van Levi.

‘Och, kijk aan. Onze homo heeft gezwollen wangen door het zuigen aan lullen’, zegt hij met een vuile grijns. In mijn ooghoek

zie ik Simon zenuwachtig op zijn stoel schuiven, maar de jongen laat zijn focus op Levi.

‘Zou je er niet eens mee stoppen? Je had erdoor al last van je evenwichtsorgaan en nu zien je wangen er ook nog eens zo uit. Het maakt het er niet beter op voor je’, schatert hij. Boos begin ik mijn vuist te ballen, mijn vingertoppen over de muis van mijn hand te wrijven.

‘Houd toch je bek, man’, snauw ik. Hij kijkt me met een voldane blik aan.

‘Jij neemt het alleen maar voor hem op omdat hij je zo nu en dan pijpt, dus houd zelf je bek maar. Of wacht, beter nog,’ zegt hij en kijkt Levi weer aan, ‘jij moet je bek houden. dan kunnen er geen lullen meer in en zie jij er niet meer zo uit, flikker’, zegt hij triomfantelijk en knijpt gemeen in zijn schouder.

Als reflex grijp ik zijn pols vast en wil hem wegduwen, waarbij Levi’s reflex een halve seconde vertraagd is en onze handen ongemakkelijk langs elkaar strijken terwijl we de jongen wegduwen. Ik wil naar Levi kijken, maar de jongen eist mijn aandacht door stevig mijn pols vast te pakken. Verafschuwd kijkt hij naar mijn nagels en kijkt me dan met een vieze grijns aan. Ik wil mijn hand wegtrekken, maar zijn grip is te sterk.

‘En wat, jij lakt je nagels zodat hij nog kan doen alsof dat er een wijf aan zijn pik aan het trekken is, smerige *faggot*?’ snauwt hij met een vies gezicht en inspecteert kort mijn nagels. Nog een keer probeer ik tevergeefs weg te trekken.

Hij gooit mijn eigen hand terug in mijn gezicht net voordat ik ruw weg kan trekken. Snel verberg ik mijn handen woedend onder tafel. Dat is het moment dat de bel gaat. Een andere jongen doemt op naast de klootzak.

‘Marc, meekomen. Linda wil niet naast iemand anders moeten zitten’, zegt de andere jongen en weet daarmee zijn volle aandacht te krijgen. De jongen genaamd Marc knikt naar hem en wendt zich dan weer tot Levi en mij.

‘Ik zie jullie later wel weer, flikkers’, zegt hij en verdwijnt.

Beduusd staan we allemaal op van de tafel en beginnen richting ons lokaal te lopen. Wanneer ik zeker weet dat de jongen uit zicht is, begin ik de rode kleur van een van mijn nagels af te krabben, geef daarmee toe aan zijn woorden.

Ondertussen kijk ik naar Levi, wie verbouwereerd naar de grond kijkt terwijl hij doorloopt. Zijn grote, kastanjebruine krullen stuiten op en neer bij elke stap die hij zet.

‘Let niet op die lul’, zeg ik en weet daarmee zijn aandacht te krijgen. Zijn hemelsblauwe ogen schieten naar me op. Ik laat mijn armen naast mijn lichaam vallen. ‘Hij stopt vanzelf wel’, zeg ik en beduusd knikt Levi. Ondertussen ga ik zelf wel ongezien door met het wegkrabben van de nagellak.

Ik ben opgewekt dat Levi eindelijk naast me zit wanneer we plaatsnemen in het lokaal. Ik scan zijn gezicht, zijn lichtgezwollen wangen. Blozend kijkt Levi me aan, waardoor ik naar hem glimlach. Zwijgend kijk ik naar zijn dikke, roze wangen.

‘Staat je prachtig, die roze hamsterwang’, zeg ik met een klein lachje en kijk hem weer aan. Levi bloost nog feller en richt zijn ogen verlegen naar de tafel en begint op zijn nagel te bijten.

‘Bedankt’, lacht hij. Kort kijk ik naar hem, maar richt me op mijn rugzak en haal mijn benodigde boeken uit mijn tas en leg ze op tafel.

‘Die Marc zou willen dat je homo was, zodat je hem kan pijpen. Stiekem ziet hij je wel zitten’, zeg ik terwijl ik mijn rugzak op de grond zet, knipoog zodra hij naar me opkijkt.

‘Vast’, zegt hij kauwend op zijn nagel en begint dan aan zijn opdrachten te werken. Kort kijk ik nog naar hem en bijt zacht op de binnenkant van mijn wang, maar dan begin ik ook aan mijn huiswerk. Mijn hoofd wil echter maar niet stil worden. Ik wil Levi opfleuren.

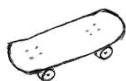
‘Er is anders absoluut niets mis met je, hoor’, zeg ik na een paar minuten stilte. Fronsend kijkt Levi naar me op. ‘Ik kan me wel voorstellen dat Marc je als zijn vriendje zou willen. Je bent ontzettend knap en je bent werkelijk waar zo fantastisch.’ De frons op Levi’s voorhoofd wordt nog dieper en zijn wangen kleuren nog roder, zijn tanden gaan nog harder bezig met het bijten op zijn nagel.

‘Maak je een grapje?’ vraagt hij, waardoor ik frons.

‘Waarom zou ik? Mag ik zoiets niet zeggen omdat ik je beste vriend ben?’ kaats ik terug. ‘Omdat ik niet op jongens val?’ Levi haalt zijn schouders op. ‘Mijn mannelijkheid is niet zo fragiel dat ik niet over een andere jongen durf te zeggen dat hij knap is, Levi. Ik dacht dat je dat met mijn grapjes ondertussen wel doorhad’, zeg ik en hierdoor lacht hij.

‘Oké, waar’, zegt hij, haalt kort zijn nagel weg bij zijn mond, maar begint net zo vlug weer op een andere nagel te bijten. Beide gaan we door met werken zonder verder nog iets te zeggen.

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

Na school zitten Bente en ik op haar kamer. Ik ben met haar mee naar huis gegaan om hopelijk een beetje goed te maken dat ik vanochtend te laat bij haar thuis aankwam.

We liggen op haar bed en hebben zacht wat muziek op staan. Ik wikkel haar lange, zwarte haren om mijn vinger en speel ermee terwijl ik naar de bijna compleet versleten rode nagellak op mijn vinger kijk.

Met een kleine glimlach kijk ik haar aan en kus haar dan. Onze lippen glijden tussen elkaar en ik voel Bente haar scherpe glimlach vormen tegen mijn lippen aan. Mijn plan voor mijn excuses lijkt te werken.

Ik pak haar wang vast en kus haar opnieuw. Voorzichtig laat ik ook mijn tong in het spel komen, test zo of Bente werkelijk in de stemming is hiervoor. Hoewel ze zelf slecht is in het aflezen van iemand, is ze zelf altijd als een open boek te interpreteren. Haar manier van antwoorden geeft aan dat ze hier meer voor in de stemming is dan voor wat dan ook.

Behoed kruip ik tussen haar benen en zoen haar opnieuw. Ik voel tintelingen door heel mijn lichaam heen kriebelen. Haar kleine hand tussen mijn haren trekt me dichter naar haar toe en stevig zoent ze me.

Maar plotseling moet ik aan mijn zoen met Levi denken. Haar techniek lijkt zo anders en opeens weet ik niet of ik wel zo goed ingespeeld ben op haar als ik leek bij Levi. Wellicht kwam het doordat mijn tong wat losser was door de alcohol.

Wanneer ik haar hand op mijn bovenbeen voel, kan ik alleen maar aan Levi's hand daar denken. Ik strijk met beide handen door Bentes haren, maar de compleet andere textuur brengt me van mijn stuk, op een of andere manier verward dat ik niet Levi's roodkleurende krullen tussen mijn vingers door voel glijden.

Stop, Felix.

Stop met denken aan die zoen.

Ik probeer mijn gedachten af te leiden, maar ze blijven draaien op het thema "Levi". Wanneer ik nog een laatste wanhopige poging doe om mijn gedachten een andere kant op te sturen, schieten ze over naar Levi's opgezwollen wangen. Ik breek erdoor los van

Bente en begin te schaterlachen. Verward kijkt Bente me aan en strijkt met haar duim over mijn wang.

‘Wat is er zo grappig?’ vraagt ze nieuwsgierig. Lachend schud ik mijn hoofd.

‘Die hamsterwangen van Levi’, leg ik uit en Bente lacht met me mee.

‘Daar denk je aan als we aan het zoenen zijn?’ lacht ze. Opeens voel ik me heel betrap. Nerveus draai ik aan mijn ring. Ik kan haar niet vertellen waar ik daarvoor aan dacht.

‘Sorry, het schoot gewoon opeens door mijn hoofd’, stamel ik. ‘ADHD, hè?’ Bente lacht en drukt een kusje op mijn lippen.

‘Nee, het is oké,’ lacht ze, ‘ik snap wel dat je aan zoiets moois denkt’, zegt ze en ik lach ongemakkelijk. Een beetje ongemakkelijk kus ik haar vlug.

Zoiets moois.

Ik schud het van me af en zoen haar opnieuw. Tijd voor wat extra excuses, denk ik zo.

HOOFDSTUK 8

FELIX

WOENSDAG

♪ Spies – Coldplay ♪

Ik doe nog een laatste keer mijn haren een beetje in model voordat ik de deur uit ga. Het is woensdagmorgen en daarmee is bijna de halve schoolweek voorbij. Ik kan niet wachten tot het weer weekend is, vooral door de vervelende situaties die steeds op lijken te treden door die zogenaamde Marc.

Ik stap op mijn fiets en vertrek naar Bente, deze keer te vroeg in plaats van te laat, zoals gisteren. Hoewel ik het gisteren bij haar thuis al goed heb proberen te maken, heb ik het gevoel dat ik me niet genoeg kan verontschuldigen tegenover haar.

Wanneer ik bij Bentes huis aankom, staat ze haar tas vast te maken op haar fiets. Verrast kijkt ze naar me op en kijkt dan op haar horloge.

‘Hey, wat doe jij hier zo vroeg?’ vraagt ze. Ik glimlach klein naar haar.

‘Gisteren was ik te laat, dus ik dacht dat ik vandaag te vroeg kom komen om me er een beetje voor te verontschuldigen. Ik hoop dat je dit niet vervelend vind’, leg ik uit en stap van mijn fiets af. Scherp glimlacht ze en stapt naar me toe.

‘Maar Felix, je hebt gisteren toch al sorry gezegd?’ zegt ze en drukt een kusje op mijn lippen. Ik haal mijn schouders op. Ik strijk mijn hand door haar lange zwarte haren en kijk daardoor kort naar mijn nagels, waar ik gisteren weer een nette, gloednieuwe rode laag nagellak op had aangebracht nadat ik thuis was gekomen van Bente – ook deels als een soort verontschuldiging naar haar.

‘Je bent zo mooi’, zeg ik wanneer ik weer in haar koele ogen kijk. Ze glimlacht verlegen. Vlug kus ik haar nog een keer en stap dan weer op mijn fiets. Ook Bente stapt op haar fiets en samen vertrekken we naar de kruising.

Wanneer we daar aankomen, zien we ook net Mirre en Levi aankomen. Ze fietsen meteen door en nemen plaats naast ons – Levi naast mij en Mirre naast Bente.

‘Lex en Petra zijn gisteren dus samen naar de bowling gegaan’, begint Mirre meteen.

‘Ja! Zo leuk’, stemt Bente enthousiast in en ik lach.

‘Petra is echt zoveel beter voor Lex dan Sandra’, zegt Levi nu. Met een grijns kijk ik om naar Levi.

‘Iedereen is beter dan Sandra’, zeg ik. We lachen.

‘Zeker waar’, stemt iedereen tegelijkertijd in.

Mirre begint de details van de date te vertellen aan Bente, wat ze waarschijnlijk via Petra allemaal te horen heeft gekregen.

En hoewel ik helemaal niet aan het woord ben, voel ik Levi’s ogen in me branden. Mijn hart slaat nerveus een slag over en met een kleine glimlach kijk ik naar hem om, waardoor hij betrapt kort wegkijkt, maar dan opnieuw oogcontact zoekt.

‘Je hamsterwangen zijn al wat aan het slinken’, zeg ik. Levi lacht.

‘Ja, klopt’, zegt hij.

‘Niet genoeg lullen gezogen’, zeg ik nu met een grijns en Levi kleurt rood, begint nerveus op zijn nagel te bijten.

‘Levi!’ klinkt Mirre plots enthousiast, waardoor we beide naar haar omkijken. ‘Waarom gaan we niet een keer op dubbeldate met Lextra?’

‘Waarom met hen? Ik ken Petra niet zo goed. Zou het niet logischer zijn als we dan met Bente en Felix gaan?’ brengt hij hier op in. Verrast kijk ik hem aan. Zijn ogen schieten schichtig naar mij, maar Mirre eist direct zijn aandacht weer op.

‘Als je niet vaker met ze afspreekt, zal je ze ook nooit beter leren kennen. En daarbij ken je Petra al best wel even, dus niet zo zeuren’, zegt ze. Levi doet zijn handen omhoog alsof hij zichzelf overgeeft. Ik lach.

‘Nee, prima. Ik zei alleen maar wat ik dacht’, geeft hij snel toe, en ik weet dat het is omdat hij bang is haar anders teleur te stellen.

‘We gaan ook echt wel nog een keer op dubbeldate met Bentix, maar eerst met Lextra’, zegt Mirre nu.

‘Ja joh, gooi er ook maar meteen nog een dubbeldate met Simniël bij’, zegt Levi sarcastisch en gooit zijn armen in de lucht.

‘Deal! Die drie dates staan vast!’ roept Mirre nu nog enthousiaster en iedereen begint te lachen om Levi’s overdonderde blik.

Niet veel later komen we aan op school. We gaan ieder apart naar onze kluisjes. Het is opnieuw wanneer ik mijn boeken in mijn kluisje leg dat ik me realiseer dat mijn manicure beschadigd is.

'*Shit*', fluister ik terwijl ik over een missend hoekje van mijn nagellak wrijf. Hoe kan dit? Normaal blijft mijn nagellak veel beter zitten.

Gefrustreerd gooi ik mijn kluisje dicht en ga de aula in. Daar neem ik plaats naast Levi, wie aangeschoven is bij Daniël en Simon en wat andere leerlingen uit de klas. Verafschuwd kijken Levi, Daniël, Simon en ik toe hoe Gijs en Hilde op de vroege ochtend in volle glorie elkaar praktisch gezien af zitten te lebben.

Mirre en Bente komen nu ook bij ons staan, waardoor ik mijn elleboog op Levi's rugleuning leg en me meteen naar Mirre draai.

'En, wil je dan ook nog een dubbeldate plannen met die twee?' vraag ik, waardoor Levi en de rest beginnen te lachen.

'Nee, dankjewel', zegt ze.

'Hé, Lixman, hou maar op met die grote praatjes van je', zegt Gijs nu, die van Hilde is losgebroken. Ik wil haast kotsen om hoe hun lippen glinsteren van elkaars slijm, maar in plaats daarvan grijns ik alleen maar flauw.

'Het zijn niet alleen maar grote praatjes, hoor', zeg ik nu.

De pret wordt abrupt verbroken wanneer Levi's hoofd met veel vaart naar voren vliegt en bijna met volle snelheid tegen het tafelblad knalt. Bente gilt, maar ik richt me meteen woedend op de degen die achter Levi staat: Marc met zijn aanhangers.

'Och, maakte onze bruinridder daar toch bijna een snoekduik tegen de tafel', zegt hij schaterlachend. Zijn vrienden lopen met hem mee naar een andere tafel en kijken ons lachend na. 'Flikker!' roept hij nog een keer naar Levi en verdwijnt dan uit zicht. Ik zie Levi hem woest nakijken.

'Let maar niet op hem', zeg ik kalm, waardoor Levi direct naar me omkijkt. 'Het is maar een stomme sukkel die over een tijdje wel zal ophouden. Als je er niet op reageert, is het niet grappig, dan stopt hij vanzelf', zeg ik. Levi schudt gefrustreerd zijn hoofd.

'Ik snap niet waarom hij mij moet hebben', stamelt hij en bijt op zijn nagel. Ik knik. Hij wijst naar Daniël en Simon. 'Niet dat ik ze het gun, maar Daan en Siem hebben al maanden verkering en zij worden nooit lastiggevallen.'

Simon deelt een korte, geheime blik met Daniël, maar niemand zegt verder iets.

‘Jij hebt met mij gezoend op dat filmpje, maar toch kiezen ze mij als het slachtoffer,’ zegt hij en ik breng maar niet tegen hem in dat de jongen mij ook al belachelijk heeft gemaakt, ‘terwijl jij er net zo goed aan meegewerkt hebt! Het was jouw schuld zelfs! Jij hebt het flesje gedraaid en hebt op Mirres deal ingestemd’, zegt hij verontwaardigd.

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog. Ook al heeft hij waarschijnlijk gelijk, voelt het toch niet helemaal terecht van hem om de schuld op mij af te schuiven. Het is niet alsof ik wilde dat de zoen door tig mensen gefilmd zou worden en dat mensen op deze manier zouden gaan reageren op school. Nee, ik had het ook liever anders gewild.

‘Ik heb overduidelijk een relatie met Mirre! Ik snap niet dat ze me uitschelden voor homo’, ratelt hij.

‘Levi, echt waar, ze doen het alleen maar om grappig en stoer te doen. Over een paar dagen houdt het echt wel op. Maak je er alsjeblieft niet te veel zorgen over en trek je er niet te veel van aan, dan vinden ze het niet meer leuk. Zodra je gaat reageren, vinden ze het alleen maar grappiger’, probeer ik hem gerust te stellen. Ik speel met de koordjes van mijn armband terwijl ik toekijk hoe hij zijn schouders ophaalt en zijn ogen naar het tafelblad richt.

‘Als jij het zegt’, mompelt hij en ik snap het wel. Mijn woorden maken de woorden en daden van die jongen er niet minder leuk op.

Ik kan aan zijn stem horen en aan zijn blik zien dat hij er ontzettend van baalt dat dit is hoe het er sinds maandag al aan toe gaat, en ik neem het hem absoluut niet kwalijk. Ik voel me er hetzelfde over.

Mijn trillende telefoon in mijn broekzak trekt mijn aandacht bij Levi weg. Verbaasd haal ik hem eruit en kijk beduusd naar mijn scherm.

+31 6 47 65 00 00: Blijf met die vieze nicherige handen met die smerige nagellak erop maar van hem af gore faggot

+31 6 47 65 00 00: Bewaar ze maar ergens anders voor homo

Klein slik ik. Ik hoeft geen moeite te doen om te raden wie er achter het nummer zit.

Ik: Ik bewaar ze met alle liefde voor jou

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

Na het berichtje verstuurd te hebben, blokkeer ik snel het nummer en begin mijn nagellak weg te krabben.

Waarschijnlijk was het beter geweest als we niet hadden gezoend. Het was sowieso beter geweest als het niet was gefilmd.

En ik haat het, maar Levi heeft gelijk. Het is mijn schuld dat dit allemaal gebeurt. Ik heb dit op ons afgeroepen. Het ijsharde bewijs staat in de vorm van het groene flesje op mijn nachtkastje.

HOOFDSTUK 9

LEVI

DONDERDAG

♪ *As It Was* – Harry Styles ♪

‘Sinds wanneer heb jij het eerste uur vrij op donderdag?’ klinkt Collin vanuit mijn kamerdeur. Verward schiet ik overeind en kijk op mijn wekker; te laat om te vroeg te zijn.

‘Niet!’ zeg ik en sta haastig op. Verward kijk ik op mijn telefoon om te zien of het echt al zo laat is. ‘Verdomme, ik ben door drie *fucking* wekkers heen geslapen!’ mopper ik tegen mezelf. Vlug trek ik een schone onderbroek aan, spring snel in een broek en trek vervolgens een schoon shirt aan.

Ik plof neer op mijn bed terwijl ik Mirre bel en mijn telefoon tussen mijn oor en schouder klem. Onhandig begin ik mijn sokken aan te trekken terwijl ik mijn telefoon over hoor gaan.

‘Levi?’ klinkt Mirre vragend in mijn oor.

‘Hey!’ zeg ik snel.

‘Waarom bel je zo vroeg?’ vraagt ze.

‘Ik heb me echt ontzettend verslapen’, zeg ik terwijl ik mijn schoen aantrek.

‘Oh’, klinkt Mirre droog. Ik frons terwijl ik mijn veter strik.

‘Ik kan dus niet meefietsen. Dan zullen we veel te laat bij de kruising zijn en zal Bente denk ik echt helemaal doordraaien’, leg ik uit.

‘Ja’, mompelt Mirre. Waarom reageert ze zo laks?

‘Kan jij dan even tegen Obelix en Bentley zeggen dat ik niet meefiets?’ vraag ik.

‘Ja, zal ik doen. Ik zie je zo wel op school’, zegt ze.

‘Doei..?’ stamel ik.

‘Doei’, klinkt ze suf en dan is de lijn dood. Fronsend kijk ik naar mijn telefoon. Waarom reageerde ze zo kortaf? Komt het omdat het zo vroeg is? Is ze ongesteld? Heb ik iets mis gedaan? Heb ik haar hier nou mee teleurgesteld en reageert ze daarom zo?

40 SECONDEN MET ÉÉN JONGEN

Ik besluit er niet te veel aandacht aan te besteden, simpelweg omdat ik er geen tijd voor heb. Wanneer ik ook mijn andere schoenveter gestrikt heb, ga ik vlug naar beneden.

In de keuken werk ik twee droge sneeën brood naar binnen terwijl ik mijn lunch voorbereid. Ik stop alle spullen snel in mijn rugzak en ga naar boven om mijn tanden te poetsen.

Ik doe het vlug en slordig, maar ik wil het niet riskeren te laat te komen op school. Wanneer ik mijn mond gespoeld heb en hem afveeg aan een handdoek, schiet er opeens weer door mijn gedachten dat het dezelfde lippen zijn die Felix gezoend hebben.

Snel duw ik de gedachte weg en doe haastig wat water in mijn haar, ga daarna de trap weer af, trek mijn jas aan, doe mijn rugzak op mijn rug en fiets dan naar school.

Mijn benen doen zo hard mogelijk hun best om mijn trappers rond te brengen en voor ik het weet vlieg ik bijna door de straten.

Het duurt nog een aantal minuten voordat de bel gaat wanneer ik aankom op school. Buiten adem zet ik mijn fiets weg in de stalling en ga het gebouw in.

Bij mijn kluisje aangekomen leg ik eerst mijn jas weg. Wanneer ik mijn rugzak open rits, klinkt er opeens een luide stem.

‘Hé!’ wordt er geroepen en kort schrik ik ervan. Ik kijk over het deurtje van mijn kluisje heen met de verwachting Daniël te zien, omdat hij in dezelfde kluisjesrij zit als ik, maar aan de toon van de stem had ik al kunnen merken dat hij het niet was. Nee, het is die zogenaamde Marc.

Snel richt ik me weer op mijn boeken en hoop zo dat hij me met rust zal laten. Felix heeft gelijk, het is alleen maar leuk voor hem als ik erop ga reageren. Veel nut lijkt het niet te hebben, gezien ik hem in mijn ooghoeken kan zien naderen.

‘Kijk eens aan, daar hebben we onze holbewoner’, zegt Marc, die ondertussen het deurtje van mijn kluisje heeft vastgepakt. En ook al ben ik langer dan hij, toch voel ik me lichtelijk geïntimideerd. Kwaad kijk ik hem een keer aan, maar ga dan weer door met mijn boeken.

‘Zal ik je even helpen? Dan kan je een tijdje niet meer met die lullen spelen’, sist hij met een grijns en klapt mijn kluisje dicht, waardoor mijn hand tussen het frame en het deurtje komt te zitten. Het doet ontzettend veel pijn en geschrokken trek ik weg.

‘Waarom *the fuck* doe je dit?!’ bulder ik. ‘Ik heb je toch niets misdaan? Laat me gewoon met rust!’ De jongen grijnst voldaan.

‘Kijk, volgens mij is er gewoon iemand nodig die je vertelt dat je *gay* bent en dat het fout is, dus neem ik die taak maar op me’, zegt hij arrogant.

‘Oh, houd toch je bek, man. Ik heb een vriendinnetje. Tuurlijk ben ik niet *gay*’, snauw ik. ‘Je bent gewoon jaloers dat ik iets heb wat jij niet hebt.’

Marc lacht honend. ‘Wat? Lullen in je bek? Daar ben ik niet jaloers op, homo’, zegt hij met een sluwe grijns. En voordat ik het kan verwerken, geeft hij me een harde stomp op mijn oog. Gepijnigd grijp ik ernaar. ‘Geen grote bek meer tegen mij, mietje’, zegt hij en verdwijnt.

Met mijn hand voor mijn oog geslagen sluit ik mijn kluisje en loop vlug naar de wc, waar ik vrezend mijn hand voor mijn oog weghaal; hij is al dik en paars uitgeslagen. *Shit*.

Mijn oog klopt en brandt en ook de hoofdpijn maakt het er niet veel beter op. Ik gooi wat water in mijn gezicht en koel daarna kort mijn oog met wat natte tissues.

Twijfelend loop ik de aula in, bang Marc weer tegen het lijf te lopen. Gelukkig is hij nergens te bekennen en kan ik regelrecht naar de klas lopen. Ik schuif bij ze aan en krijg meteen alle aandacht op me gericht.

‘Wat heb jij nou weer gedaan?’ vraagt Mirre bezorgd en pakt licht mijn hoofd vast.

‘Uh...’ stamel ik. Ik wil niet zwak overkomen. ‘Ik schrok toen ik op mijn wekker zag dat het zo laat was, dus wilde ik snel op mijn telefoon de tijd checken en liet hem toen vol op mijn oog vallen’, verzin ik snel.

‘Haha, Jezus, sukkel’, lacht Mirre en drukt een licht kusje op mijn gezwollen oog.

Ik voel echter een akelig gevoel over mijn rug kruipen wanneer ik een paar ogen in me voel branden. Mijn ogen vallen op Felix, wiens turquoise ogen diep in me gepiercet zijn. Waarschijnlijk was mijn leugen voor hem niet geloofwaardig genoeg.

Gelukkig gaat niet veel later de bel en kan ik me losbreken van Felix’ blik. Felix sluit echter snel aan aan mijn zijde.

Op de trap komen we Marc tegen, wie me met een scheve grijns aankijkt, waarschijnlijk trots op het werk dat hij net verricht heeft. Ik kijk snel weg en duw me tussen de menigte door. Verward volgt Felix me.

Wat ik me nog het meeste afvraag is waarom hij het alleen bij mij doet, Felix er niet bij betreft. Misschien omdat hij merkt dat het